

CHRISTUS IN ALLEN

Dirk-Jan Jansen

Christus in allen

Een vers voor vers verklaring van de brief aan de Kolossenzen

Christus in allen
Een vers voor vers verklaring van de brief aan de Kolossenzen

Copyright © Dirk-Jan Jansen
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2018
OudeSporen online uitgeverij

'Christus is alles en in allen'.

Kolossenzen 3:11

Gebruikte afkortingen

De afkortingen van de Bijbelboeken zijn als volgt:

Am	Amos	Jd	Judas	Mt	Matteüs
Dn	Daniël	Jh	Johannes	Na	Nahum
Dt	Deuteronomium	1-3Jh	1-3 Johannes	Ne	Nehemia
Ea	Ezra	Jk	Jakobus	Nm	Numeri
Ef	Efeziërs	Jl	Joël	Ob	Obadja
Es	Ester	Jn	Jona	Op	Openbaring
Ex	Exodus	Jr	Jeremia	Pr	Prediker
Ez	Ezechiël	Js	Jesaja	Ps	Psalmen
Fm	Filemon	Jz	Jozua	1,2Pt	1,2 Petrus
Fp	Filippenzen	Kl	Klaagliederen	Ri	Richteren
Gl	Galaten	1,2Kn	1,2 Koningen	Rm	Romeinen
Gn	Genesis	Ko	Kolossenzen	Ru	Ruth
Hb	Hebreeën	1,2Ko	1,2 Korinthiërs	Sf	Sefanja
Hd	Handelingen	1,2Kr	1,2 Kronieken	1,2Sm	1,2 Samuël
Hg	Haggai	Lk	Lukas	Sp	Spreuken
Hk	Habakuk	Lv	Leviticus	1,2Tm	1,2 Timoteüs
Hl	Hooglied	Mk	Markus	1,2Ts	1,2 Tessalonicenzen
Hs	Hosea	Mi	Micha	Tt	Titus
Jb	Job	Ml	Maleachi	Zc	Zacharia

Inhoud

Voorwoord	11
Inleiding.....	13
Doel	13
Achtergrond	13
Inhoud	14
Kolossenzen 1:1-10.....	15
Kolossenzen 1:11-20.....	21
Kolossenzen 1:21-29.....	29
Kolossenzen 2:1-10.....	37
Kolossenzen 2:11-19.....	45
Kolossenzen 2:20-23.....	53
Kolossenzen 3:1-4.....	57
Kolossenzen 3:5-15.....	61
Kolossenzen 3:16-25.....	69
Kolossenzen 4:1-9.....	75
Kolossenzen 4:10-18.....	81

Voorwoord

De apostel Paulus heeft het Woord van God voleindigd (Kol1:25) door met het 'geheimenis van Christus' de ultieme en diepste heerlijkheid van God aangaande zijn Zoon te openbaren. Helaas zijn wij als gelovigen, net als de Kolossenzen destijds, snel geneigd om deze heerlijkheid van God de Vader te vervangen door andere zaken zoals: de wijsbegeerte (het menselijke intellect dat zonder Gods Geest redeneert over God), het wetticisme (het van onszelf te verwachten en van onze godsdienst), ervaringen (gevoelens die verward worden met Gods leiding), het vereren van engelen of daar ongezonder mee bezig zijn en allerlei andere elementen.

Paulus gaat in deze brief op deze dingen in door ons de heerlijkheid van de Zoon te beschrijven in Wie wij de Vader kennen. 'Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien' (Joh14:10). Door op te groeien in de kennis van Hem komen wij als gemeente tot ons doel.

De Kolossenzen waren ongemerkt afgedreven van hun hemelse Heer, een gevaar waar we allemaal aan bloot staan. Door deze brief vers voor vers door te lopen hoop ik dat we onze vreugde steeds meer en meer mogen vinden in Hem die boven is. 'Zoek de dingen die boven zijn' zegt Paulus dan ook in deze brief (Kol3:1). Door dit te doen verandert ook ons gedrag langzaam maar zeker in overeenstemming met Hem.

Dirk-Jan Jansen

Juli 2018

Dirkjanjansen.nl

Inleiding

Doel

De brief die we gaan bestuderen is van het allergrootste belang voor het gezond functioneren van een gemeente. Het hele woord van God is uiteraard nodig voor evenwichtige, gezonde groei als gelovigen, maar de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen tonen ons de hoogste gedachten van God aangaande zijn gemeente. Waar de brief aan de Efeziërs de nadruk legt op de gemeente *in Christus in de hemelse gewesten*, is het gezichtspunt van deze brief veel meer: Christus in ons hier op aarde. In Efeziërs zien we de voorrechten van het lichaam van Christus naar de raadsbesluiten van God de Vader en de gevolgen die dat zou moeten hebben op de gelovigen. In de brief aan de Kolossenzen zien we de heerlijkheden van het Hoofd van dit lichaam. De gemeente is de woonplaats van de Heilige Geest die werkt in de verschillende leden op aarde. Maar als de gemeente niet Christus als *enige bron* van aandacht, affectie en leven heeft, zal deze werking van de Geest afnemen en zullen menselijke systemen en gedachten snel de overhand nemen. Christus zal niet meer gezien worden. Dit grote gevaar dreigde binnen de gemeente van Kolosse en Paulus' zorgende, wakende oog had dit opgemerkt.

Achtergrond

Kolosse was een welvarende stad aan de handelsweg van Efeze naar Tarsus in het oude Asia, het huidige Turkije. Er woonden, naast tal van verschillende

soorten mensen qua religie en cultuur ook nogal wat Joden. De gemeente in deze stad is vrijwel zeker niet ontstaan door de bediening van de apostel Paulus, maar door de dienst van Epafras (1:7; 4:12). Aangezien Paulus twee jaar verbleef in Efeze (Hd19:10) was hij niet in staat om deze gemeente of die in Laodicea, dat 15 kilometer verderop lag, te bezoeken. De gemeente in Kolosse bestond vooral uit Grieken die uit de afgoderij waren getrokken (2:20; 3:5-7). Joodse invloeden bedreigden hen, evenals de Griekse filosofie en wijsbegeerte (2:8;11,16,20). Ze hadden Christus niet vaarwel gezegd, verre van dat, maar er was een afglijden ingezet naar wijsbegeerte (menselijk redeneren) en Joodse tradities.

Inhoud

Hoewel de gemeente duidelijk de vrucht van het geloof toonde (1:4-5), dreigde er een groot gevaar: de harten van de gelovigen werden afgetrokken van de Heer in de hemel. Dit feit dat zij gevoelig hiervoor waren, bewees dat er een leegte was die zij wilde opvullen. Paulus onderkende dit gevaar en wijst hen er uiterst subtiel, liefdevol maar duidelijk op dat zij buiten de verheerlijkte Heer *niets* moesten zoeken. Hij en Hij alleen is de bron van alles, daar waar de volheid van de godheid lichamenlijk woont (1:19; 2:9). Vandaag zien we ditzelfde gevaar. Hoewel wij vaak denken dat Christus in alles 'centraal' staat, is dit in de praktijk helemaal niet zo. Ook wij zoeken steun in menselijke gedachten over God (theologie), in gewoonten en wetten van mensen, in ervaringen en in vele andere zaken. Waar Paulus aan de Efeziërs wel de 'volheid van God' (Ef3:19) in zijn breedte, lengte hoogte en diepte 'kwijt' kon, was de morele toestand van de Kolossenzen reden om een rem te zetten op dit onderwijs. Hier moest men weer terug naar Hem en Hem alleen om zo hun zielen te herstellen en op gezonde bodem terug te zetten.

Kolossenzen 1:1-10

Paulus introduceert zichzelf hier als ‘apostel van Christus Jezus’ (niet: van de gemeente). Het was de wil van God die hem als apostel had aangesteld.

Vers 1

Paulus, apostel van Christus Jezus door de wil van God, en Timotheüs, de broeder,

Een apostel is een gezaghebbend persoon die vanuit de autoriteit van God de 100% betrouwbare waarheid doorgeeft ‘aangaande zijn Zoon’(zie Rm1:3). Wij hebben vandaag zulke personen niet meer, maar via de Bijbel spreekt Paulus nog net zo sterk tot ons als dat hij dat toen deed. Zijn apostelschap hield vooral in het bekendmaken van de verborgenheid van Christus (1:27; 4:3, zie de uitleg daar). Paulus zat gevangen tijdens het schrijven van deze brief rond het jaar 62/63 (Hd28:3). Timotheüs wordt hier ook genoemd. Deze ‘broeder’ is niet een medeschrijver, maar staat volkomen achter deze brief. Wij hebben vandaag broeders nodig die deze apostolische boodschap willen brengen aan gemeenten!

Vers 2

aan de heilige en trouwe broeders in Christus in Kolosse: genade zij u en vrede van God onze Vader.

Hier wordt de gemeente aangesproken als 'heilige en trouwe broeders', terwijl in de Efezebrief er 'heiligen en getrouwen' staat. Dit laatste spreekt van een hogere morele toestand. De broeders waren heilig en trouw, maar door hun connecties met verkeerde invloeden kon Paulus niet van 'getrouwen' spreken. Ze worden aangesproken als 'in Kolosse', om hun verantwoordelijkheid te benadrukken. Ze zijn op aarde, daar moet Hij zichtbaar worden. Dit vinden we niet in de Efezebrief in de oudste handschriften, want daar wordt de gemeente gezien als in de hemelse gewesten. Hier dreigde 'in Kolosse' de geestelijke vrucht aangetast te worden zodat Hij niet in die stad gezien zou worden. De apostel wenst hen de genade en vrede van de Vader toe. De toevoeging 'en van onze Heer Jezus Christus ontbreekt'. De Vader staat centraal, want niemand kent de Zoon dan de Vader (Mt11:27).

Vers 3

Wij danken de God en Vader van onze Heer Jezus Christus altijd, als wij voor u bidden,

Voordat Paulus de zorgen van zijn hart bekend gaat maken, begint hij met de positieve elementen die deze gemeente kenmerkten. Helaas kan hij de geweldige genade die de Vader ons heeft geopenbaard vanuit zijn hart, niet kwijt zoals in de introductie aan de Efeziërs (1:3-14). Er was een behoedzame terughoudendheid in zijn geest vanwege de morele toestand van de Kolossenzen. De Heilige Geest van de waarheid komt harten en gewetens tegemoet op de plaats waar zij zijn. Toch begint Paulus met lof aan de gemeente. Er was genoeg reden om te danken zodra hij voor ze bad. We kunnen hier veel van leren. Om zielen te bereiken, moet men zorgvuldig en geduldig hen benaderen. Paulus roemt ze eerst en gaat dan langzaam op het grote probleem af dat hij pas in hoofdstuk 2 echt gaat benoemen. Tussen de regels door bemerken we al wel hoe subtiel Paulus al aangeeft waar het probleem ligt in deze gemeente.

Vers 4

daar wij hebben gehoord van uw geloof in Christus Jezus en van de liefde die u hebt voor alle heiligen,

Er was geen verlaten van Christus in de gemeente, hoewel er een beweging in gang was gezet die dat gevolg zou kunnen hebben. Ze hadden absoluut geloof in Christus Jezus. Er was ook een werk van het geloof zichtbaar, namelijk liefde tot alle heiligen. Maar ondanks deze dingen kan de apostel niet gerust zijn over hen. Hij bidt namelijk voortdurend voor hen. de inhoud van dit gebed zullen we bespreken vanaf vers 9. Het aanwezig zijn van een geloof in de Heer Jezus en liefde tot alle heiligen is nog geen garantie dat de gemeente geestelijk op koers is. Hoewel we vandaag met deze twee kenmerken al erg blij zouden zijn (want waar worden die nog gevonden?), wil Paulus hen (en ons) verder brengen.

Vers 5

om de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen. Daarvan hebt u tevoren gehoord door het woord van de waarheid van het evangelie

Aan de Efeziërs wil de apostel duidelijk maken wat de 'hoop van zijn roeping' is. Daar hadden zij een geest van wijsheid en openbaring voor nodig (zie Ef1:17-18). Hier is het 'om de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen'. Er staat niet dat zij deze hoop hadden, maar 'om de hoop'. Zij werden steeds meer in hun gedachten bepaald bij de aarde, vandaar dat Paulus benadrukt dat het gaat om de hoop in de hemelen. Later zal hij openlijk tot hen zeggen dat zij de dingen moesten bedenken die boven zijn (3:2). De Kolossenzen hadden wel degelijk kennis van deze hoop, want deze was verkondigd in het evangelie door Epafraas. Deze verkondigde het woord van de waarheid maar kennelijk werd daarbij ook de 'hoop die in de hemelen is weggelegd' benadrukt. Het feit dat de gemeente een hemels volk is met een hemelse hoop moet duidelijk onderdeel zijn van de verkondiging van het evangelie. Zo zegt de Heer aan Paulus:

...opdat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden ontvangen door geloof in Mij. Hd26:18

Dit erfdeel is het hemelse erfdeel zoals uitgelegd in Ko1:12. Zie ook 1Pt1:4 waar Petrus precies dezelfde uitdrukking gebruikt.

Vers 6

dat tot u gekomen is, zoals het ook in de hele wereld vrucht draagt en groeit, evenals ook onder u, van de dag af dat u het hebt gehoord en de genade van God in waarheid hebt erkend.

Het evangelie was tot hen gekomen. Er is vandaag heel wat onduidelijkheid over wat dit evangelie nu inhoudt. Men komt vandaag met: 'Je bent waardevol in Gods ogen, Hij houdt van je, kies voor Hem'. Dit is niet het Bijbelse evangelie. Dit is: bekering tot God omdat je hebt ingezien voor zijn aangezicht een verdorven zondaar te zijn, waarna je het vertrouwen stelt in de Mens die Hij aan zijn rechterhand heeft gezet en die Zich voor ons heeft overgegeven op het kruis. Dit evangelie droeg 'in de hele wereld vrucht'. Kon men dergelijke vrucht vinden in filosofie? In wijsbegeerte? In de wet? Is niet alleen Christus Degene die deze vrucht heeft bewerkt? Dit evangelie moet gehoord worden en erkend worden. Gods genade die Hij in Christus Jezus aanbiedt aan verloren zondaars moet worden gehoorzaamd. Men moet erkennen dat de waarheid in Christus is. Als ze dit toen gedaan hebben, waarom doen ze dit dan nu niet meer onverdeeld? Subtiel gebruikt Paulus woorden die al aangeven waar zij aan het afglijden waren.

Vers 7

Zo hebt u het geleerd van Epafras, onze geliefde medeslaaf, die een trouw dienaar van Christus voor u is,

Vandaag is er niet zoveel enthousiasme meer over het woordje 'leren'. De Kolossenzen hadden het evangelie geleerd gekregen van Epafras. De Efeziërs hadden Christus 'geleerd' gekregen van Paulus (Ef4:20). Epafras wordt de geliefde medeslaaf genoemd. Dit toont aan dat deze broeders zich het eigendom wisten van hun Heer. De gemeente in Kolosse had het evangelie gehoord van een slaaf van Christus, maar zelf dreigden ze nu slaven te worden. Epafras was een trouw dienaar van Christus voor de gemeente. Hij bad voortdurend voor hen blijkens 4:12. Maar waren zij net zo trouw als deze Epafras?

Vers 8

die ons ook uw liefde in de Geest bekend heeft gemaakt.

De liefde die de gemeente in Kolosse had voor Paulus was 'in de Geest' en dus niet menselijk. De menselijke liefde zoekt iets in de ander om lief te hebben om zo zichzelf een goed gevoel te geven, maar de Geest uit de liefde omdat God zelf liefde is. Dit is de enige keer dat er sprake is van de Heilige Geest in deze brief. In de Efezebrief wordt hij veertien keer genoemd, maar in deze brief wordt alle aandacht gericht op de Heer Jezus. De morele toestand van de gemeente was van dien aard dat men zich teveel met de ervaringen zou gaan bezighouden van de Heilige Geest terwijl deze alleen is gekomen om Christus te verheerlijken en te verkondigen (Jh16:14). Helaas zie we vandaag dat er in sommige kringen meer over de Heilige Geest wordt gesproken dan over de Heer Jezus.

Vers 9

Daarom houden ook wij, van de dag af dat wij ervan gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat u vervuld mag worden met de kennis van zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht,

Paulus en de zijnen waren voortdurend in gebed voor deze gemeente. Het is één ding om het evangelie in waarheid te hebben aangenomen, maar het is iets heel anders om vervuld te zijn met de kennis van zijn wil. Deze wil van God is hier *niet* zijn wil in onze dagelijkse keuzes, maar Gods algemene wil dat Christus het centrum moet zijn van alles in de gemeente (3:11) opdat Hij gestalte in mensen krijgt. Onze praktische wandel hangt helemaal af van ons begrip van Christus. Daarom is het 'in alle wijsheid en geestelijk inzicht'. Hoe meer de gelovige weet heeft van Gods wil, welke is zowel genadig als heilig, zal het geestelijk geluk en de kracht groeien om Hem gehoorzaam te zijn. Doordat de Kolossenzen steeds meer werden beheerst door hun eigen gedachten en dus niet in staat waren de listen van de vijand het hoofd te bieden, wordt er gebeden voor de kennis van Gods wil. Dit is een geestelijk gebed. Paulus strijdt voor de gemeente (zie 1:29; 2:1).

Vers 10

om de Heer waardig te wandelen tot al zijn welbehagen, terwijl u in alle goed werk vrucht draagt en opgroeit door de kennis van God,

Het doel is: De Heer waardig te wandelen. De Kolossenzen waren als een kind dat ondersteund moest worden in het lopen. In de Efezebrief wordt de God en Vader van onze Heer Jezus bekend gemaakt aan zijn kinderen die volwassen gelovigen waren geworden. Hoewel de Kolossenzen eerlijk waren, waren hun ogen vertroebeld. Daarom moesten zij de Heer waardig wandelen door hun gedachten in overeenstemming te brengen met die van God. Als ik word misleid aangaande zijn gedachten, zijn de gevolgen fataal in mijn wandel. Deze moet 'tot zijn welbehagen' zijn, niet het welbehagen van mensen met hun eigen gedachten over God. Als wij Christus als het dierbare en enige voorwerp van ons hart bezitten, dan zal onze dagelijkse wandel daardoor beïnvloed worden. De kolossenzen waren weer terug bij wetten en gedachten van mensen, vandaar dat Paulus voor deze dingen bidt. Zij moesten in alle goed werk vrucht gaan dragen doordat zij opgroeiden in de kennis van God. Deze kennis is de kennis van het hart, het aanwezig zijn in zijn nabijheid, maar ook het juiste zicht hebben op Wie Hij is. Dit is mogelijk via de Schrift, de Bijbel.

Kolossenzen 1:11-20

De gemeente in Kolosse (in het Klein-Aziatische Frygië) was goed begonnen. Door de bediening van Epafraas hadden ze de genade van God in waarheid erkend (1:6) en zich bekeerd. Er was kostbare vrucht van hun geloof zichtbaar geworden: geloof in Christus Jezus en liefde tot alle heiligen (1:4). Maar zoals altijd zat de vijand niet stil. Er waren invloeden van buitenaf in Kolosse gekomen die een andere geest binnen wilden loodsen. Paulus had gehoord van deze invloeden via Epafraas. Het waren de invloeden van menselijk redeneren over God (filosofie) en menselijke godsdienst voor God (wetticisme, rituele oefeningen voor het lichaam, overleveringen, engelenverering en ervaringen). De reactie van Paulus op deze ontwikkelingen vinden we in deze brief waarin hij hen wil terugbrengen naar het Hoofd van de gemeente: Jezus Christus en Hem alleen. In Hem woont de volheid van de godheid lichamelijk (1:19; 2:9) en dus is kennis van God door Hem de weg tot groei i.p.v. via wegen die de mens bedenkt.

Vers 11a

met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van zijn heerlijkheid,

Een gelovige moet de Here God beter leren kennen door de Here Jezus. Hij moet zijn karakter leren kennen en zo met Hem intiem leren omgaan door zijn gedachten te delen (zijn wil; vs9). Dit is de groeiende kennis, met het hart en het geweten, van God. Dan is hij 'met alle kracht bekrachtigd'; er is *geen andere weg!* Menselijke godsdienst kan dit nooit omdat deze de mens en diens kracht aanspreekt. Maar de kracht die uit God is, is 'naar de sterkte van zijn

heerlijkheid'. Niet: zijn geweldige kracht, maar 'de kracht van zijn heerlijkheid'. De heerlijkheid van Christus is het middel tot kracht. Hem verheerlijkt aan de rechterhand van God leren aanschouwen heeft een doorslaggevend effect. Hij daarboven is onze *enige* krachtbron!

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest. 2Ko3:18

De Kolossenzen zochten ook 'kracht' bij menselijk denken en menselijke godsdienst. Maar 'alle' kracht die we nodig hebben is in Hem daarboven! Zijn leven hier op aarde in gehoorzaamheid aan de Vader, is voedsel voor ons hart als het gaat om onze affectie en liefde voor Hem. Zijn werk aan het kruis komt ons geweten tegemoet en wijst onze plek voor de Vader. Christus zo kennen geeft vrede en zegen, maar waar is de kracht als ondanks de zegen alles hier beneden onze harten vult? Voor de christen is de plaats van *kracht* daarom het aanschouwen van de opgestane en verheerlijkte Heer. Hoe weinig wordt dit nog gezien en gepraktiseerd! Hoe weinig worden gelovigen nog onderwezen over dit belangrijke onderwerp: alles is in Hem te vinden en al het andere daarbuiten is dus nutteloos.

Vers 11b

tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap,

Eeuwig leven en praktische kracht zijn twee verschillende zaken. Het eerste vloeit voort uit het geloof in het volbrachte kruiswerk, het tweede uit het zien van en verheugen in de verheerlijkte Heer. Het leven hier beneden is namelijk vol beproevingen. De kracht die het zien op Hem geeft is niet om allerlei uiterlijke zaken te bewerken, maar 'tot alle volharding en geduld'. Er is hier beneden geen zichtbare kracht waar te nemen in christenen. Het zijn, ondanks veelvuldige pogingen van misleiders, geen figuren die strooien met genezende krachten of worden getypeerd door allerlei wonderen. Het is integendeel een leven van volharding en geduld, vanwege allerlei vormen van lijden (zie 1Pt1:6). De kracht waar Paulus het over heeft is de kracht om in het lijden vol te houden in het geloof (zie 2Ko4:7). De meeste gelovigen praten terecht over de navolging van de Heer zoals Hij op aarde leefde, maar wat geeft de kracht? De bron van kracht is niet om Hem zien zoals Hij hier op aarde was, maar het

beseft hebben van de heerlijkheid die er nu in Hem is als verheerlijkt mens. De kracht die daarvan mijn hart vult is wat Paulus hier voor ogen heeft. Het is het weten straks in diezelfde heerlijkheid als Hij te zijn terwijl we hier nog leven in een duistere wereld. 'Met blijdschap' volgt namelijk, omdat we niet terneergeslagen zijn, maar de Vader kennen.

Vers 12

terwijl u de Vader dankt, die u bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht;

Christus aanschouwen en intiem kennen heeft als gevolg de Vader danken. Hij is het die alle heiligen, hoe hun praktische staat ook is, 'bekwaam' heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel in het licht. Hij heeft dit in zijn Zoon bewerkt, er is geen zegen buiten Hem om! 'In het licht' betekent dat het werk van Christus absoluut genoeg is. Het is een hint dat de Kolossenzen niets buiten Christus moeten zoeken. Paulus benadrukt hier niet de erfenis, maar het licht voor dit doel: volmaakte heiligheid is in Hem bereikt door de Vader, verlang dan niets buiten Christus om. Dit 'licht' is de woonplaats van God en gaat boven aarde en hemel uit!

Hij die alleen onsterfelijkheid heeft, die een ontoegankelijk licht bewoont, die geen mens gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht! 1Tm6:16

Wonderbare genade dat onze Vader ons geschikt heeft gemaakt voor deze woonplaats. De wet plaatst God altijd op een afstand, de Vader brengt ons dichtbij aan zijn eigen hart, in zijn eigen woonplaats (zie Jh14:1-3) en tot zijn eigen heerlijkheid (1Pt5:10). Een gelovige die zondigt, of afdwaalt naar menselijke instellingen, doet dit terwijl hij in het licht is, in de plaats van volmaakte liefde. Dat maakt het zo ernstig waar de Kolossenzen mee bezig waren.

Vers 13

die ons gered heeft uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van zijn liefde,

Wij waren niet bekwaam. Sterker nog: we waren in de macht van de duisternis. Duisternis verblindt onze ogen voor wie Christus is (2Ko4:4) en dus verwoest het ons leven. We zondigden omdat we in de duisternis waren. De Vader heeft ons ervan gered. We zijn niet meer in de macht van de duisternis, want we zijn in het licht gezet. De verlossing uit de macht van de boze is compleet! We zijn overgezet in een nieuwe atmosfeer: het koninkrijk van de Zoon van zijn liefde. De Vader heeft ons in het koninkrijk gezet waar het om de liefde van zijn eigen hart draait: de Zoon. Zo moet Paulus de Kolossenzen langzaam maar zeker overtuigen van het feit dat ze aan het afdwalen waren. De liefde van de Vader was niet meer hun enige liefde!

Vers 14

in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden.

Hier staat niet 'door Wie', maar 'in Wie'. In Hem hebben wij verlossing en de vergeving van de zonden. Groeien in geloof is simpelweg een dieper indringen in het werk van het kruis, maar dan vooral in de Persoon die dit werk heeft volbracht. De heerlijkheden die met zijn Persoon zijn verbonden wil Paulus voor de geest van de gelovigen stellen zodat ze zelf gaan ontdekken op welke dwaalwegen ze zijn aangeland. Wat zijn we toch veel bezig met wat Christus voor ons heeft gedaan in plaats van met wat er *in Hem* is volbracht. Dit legt veel meer de nadruk op Hem zelf.

Vers 15

Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping,

De Here Jezus is het beeld van de onzichtbare God. Hij heeft de Vader doen kennen en dus God:

Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeborene Zoon die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard. Jh1:18

Christus heeft God op een volmaakte manier geopenbaard d.m.v. zijn leven hier op aarde. De apostelen hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, vol genade

en waarheid (Jh1:14). Hij is vanaf de eeuwigheid het Woord dat God openbaart (Jh1:1). Christus is 'de uitstraling van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen' (Hb1:3). 'Eerstgeborene van de hele schepping' lijkt wat vreemde taal, maar dit betekent dat Hij, toen Hij mens werd, onder alle geschapen dingen de eerste plaats innam. Zijn innerlijke heerlijkheid maakt Hem noodzakelijk de eerste onder alle dingen.

Vers 16

want in Hem zijn alle dingen geschapen in de hemelen en op de aarde, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen.

Waarom neemt Hij de eerste plaats in de schepping in? 'Want' in Hem (weer niet 'door') zijn alle dingen geschapen! De mens Christus is tegelijk God de Schepper van de schepping die Hij betrad. 'In Hem' benadrukt zijn eigen goddelijke kracht. Wonderbaar getuigenis van de Schrift. De geschapen werkelijkheid waar de Kolossenzen nu hun voeding wilde halen ('elementen van de wereld', zie 2:20), is geschapen door Christus. Hij is God zelf! Zo wordt duidelijk welke weg naar beneden ze aan het betreden waren. Bovendien zijn ook de onzichtbare dingen (o.a. engelen die ze wilde vereren, zie 2:18) door Hem geschapen. Ook tronen, heerschappijen, overheden, machten die er in die onzichtbare wereld zijn. Alles is door Hem (want Hij handelde ook als instrument van de Vader voor diens heerlijkheid) en tot Hem geschapen! Dus we hebben: in, door en tot Hem. Hij is het middelpunt van alles. Zo moet Hij dat ook van onze gedachten worden.

Vers 17

En Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan samen in Hem.

Paulus gaat door met het beschrijven van de heerlijkheden van de Here Jezus: Hij is zelfs *voor* alle dingen.

Het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in het begin bij God. Jh1:1

Alsof deze geweldige waarheden nog niet voldoende zijn voegt Paulus eraan toe dat alle huidige dingen in Hem bestaan. Ergens anders staat het als volgt:

Deze, die de uitstraling is van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen en die alle dingen draagt door het woord van zijn kracht, Hb1:3a

Vers 18

En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente, Hij die het begin is, de eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen.

Van de zichtbare en onzichtbare dingen van de eerste schepping verplaatst Paulus de aandacht naar de nieuwe schepping. Christus heeft hier ook de eerste plaats ingenomen, want Hij is 'het hoofd van het lichaam, de gemeente'. Er is een onlosmakelijke eenheid tussen hoofd en lichaam. Paulus zegt al deze dingen met een reden: de Kolossenzen bewust maken van hun ijdele pogingen buiten Christus leven te vinden. Hij, het begin, was ook de 'eerstgeborene uit de doden'. Hij was de eerste die opstond in een verheerlijkt lichaam en als zodanig kon Hij, als mens, verbonden worden met de gemeente. Opgestaan en verheerlijkt is Hij het hoofd. Voordat dit plaatsvond was er geen gemeente en kon deze er ook niet zijn. Zijn aardse lichaam verbond Hem met de schepping, zijn mystieke lichaam, de gemeente staat in verbinding met de hemel. De gemeente is uniek. Het is een gezelschap van mensen die zijn verbonden met een verheerlijkt mens in de hemel.

Vers 19

Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen

De hele volheid van de godheid (zie 2:9) vond er vreugde in om in Hem woning te maken. De mens Christus toonde God in zijn volheid. Er wordt vaak gezegd dat Christus door de Heilige Geest zijn werk deed en dat is ook zo, maar er is meer: de volheid van de godheid woont in Hem en dat nog steeds! Nu mogen wij door Gods Geest deze volheid leren kennen (zie Ef3:19). Paulus zegt als het ware: beste Kolossenzen, in Hem woont de volheid, er is hier beneden niets dat daar in de buurt komt.

Vers 20

en door Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen, na vrede gemaakt te hebben door het bloed van zijn kruis, door Hem, hetzij de dingen op de aarde, hetzij de dingen in de hemelen.

De volheid heeft door Hem alle dingen (niet: alle mensen) met Zichzelf verzoend. De godheid kwam in Christus naar de mens, maar de mens moest ook naar God komen. Dit was onmogelijk, gezien de geest van opstand in de mens. En toch is er in Christus volkomen verzoening teweeggebracht. Alles dat aan zonde herinnert zal uit de schepping worden weggedaan op grond van het bloed van zijn kruis. De zonde zal uit de wereld worden weggedaan door het Lam (Jh1:29). Hij heeft voor alles de dood gesmaakt (Hb2:9). Hij heeft vrede gemaakt tussen een opstandige wereld en de volheid van de godheid. Dit wil niet zeggen dat alle mensen en alle engelen behouden worden. De dingen 'onder de aarde' (Fp2:10) worden hier niet genoemd. De verlorenen worden gebroken tot belijdenis, maar niet verzoend. Ko1:20 spreekt van de grondslag en het uiteindelijke effect. Er zullen helaas mensen verloren gaan, zoals diverse teksten ons duidelijk leren, met name Op20:11-15. Als er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal zijn, is de verzoening tussen de opstandige schepping en God compleet.

Kolossenzen 1:21-29

Deze brief heeft ons erg veel te zeggen. Ik zou zelfs willen beweren dat iedere gemeente gezond zou functioneren als het onderwijs dat Paulus hier aanreikt zou worden begrepen en worden gepraktiseerd. Vandaag is in ons land een verkeerde invloed bezig om gelovigen te laten uitstrekken naar 'meer van de Geest'. Ik denk hierbij aan de activiteiten van het Evangelisch Werkverband, de 'New Wine' conferenties, 'There is More' conferenties maar ook stichting 'Opwekking' doet hier aan mee. God heeft echter op het kruis van Golgotha een volkomen werk door zijn Zoon tot stand gebracht. Door in te dringen in dit volbrachte werk op het kruis groeien wij naar Hem toe, niet door ons bezig te houden met andere zaken. Paulus zag het gevaar bij de Kolossenzen en schreef deze waardevolle brief. Wij zijn niet alleen behouden, maar ook geroepen met een heilige roeping (2Tm1:9). Ons leven is boven (Fp3:20; Ko3:3) en alleen door Hem te kennen, te zoeken en te bedenken, bevinden we ons op de juiste christelijke bodem. Paulus noemt de Geest in deze brief niet als Middel, maar wijst op de rijkdommen in Christus en in Hem alleen!

Vers 21

En u, die er vroeger vreemd aan was en vijandig gezind was door uw boze werken, heeft Hij echter nu verzoend

In de voorgaande verzen heeft Paulus de heerlijkheden van Christus uiteengezet om de Kolossenzen weer terug te brengen, in hun harten, tot deze Persoon. Paulus schrijft aan de heiden-gelovigen in Kolosse. Ze waren vreemd aan al

de zaken die te maken hebben met de verzoening die God bewerkt heeft in Christus. Ze waren 'vijandig gezind'. Dit kwam tot uiting in hun boze werken.

En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld is gekomen, en de mensen hebben de duisternis meer liefgehad dan het licht, want hun werken waren boos. Want ieder die kwade dingen bedrijft, haat het licht en komt niet tot het licht. Jh3:19-20

Boze werken hebben geleid tot vervreemding. Vervreemding van God is de keuze van de mens. Deze vervreemding vraagt om een verzoening. We waren niet alleen verloren, maar ook vervreemd. Maar Gode zij dank, straks worden alle dingen verzoend, nu al zijn wij dat die behoren tot de gemeente van de levende God. De vijandschap van onze harten is veranderd in aanbidding en Gods toorn over de mens is veranderd in welbehagen over ons. De verzoening in dit vers houdt in dat we van vijanden oprechte aanbidders zijn gemaakt. Dit alles is mogelijk geworden door het werk op het kruis. De volheid van de godheid heeft dit volbracht (zie vs19).

Vers 22

in het lichaam van zijn vlees door de dood, om u heilig, onberispelijk en onstraffelijk voor Zich te stellen;

De Here Jezus heeft in zijn eigen lichaam, door de dood, dit werk van verzoening mogelijk gemaakt. We waren eerst vijanden, maar zijn nu heilig, onberispelijk en onstraffelijk voor Hem geplaatst als volmaakt in Christus tot een nieuwe schepping gemaakt (2Ko5:17). Waar het bloed van zijn kruis (vs20) veel meer de gedachte heeft van een betaalde prijs, wordt zijn dood hier in verband gebracht met onze verzoening.

Vers 23a

als u namelijk blijft in het geloof, gegrond en vast,

Paulus zegt nu 'als'. Er is een voorwaarde. Dit is soms voor ons moeilijk te begrijpen. Het is uiteraard pure genade dat we mogen weten onberispelijk voor God gesteld te staan in zijn Zoon. Het werk van Christus is volmaakt. Het is niet

zo dat, als we tot het geloof zijn gekomen in Christus, we hoeven te twijfelen aan ons eeuwige behoud. Maar de apostel benadrukt hier ook de andere kant: als blijkt dat sommigen in Kolosse van *het* geloof afdwaalden door zich bezig te houden met wijsbegeerte etc., dan kunnen we van zulke personen niet met zekerheid zeggen dat ze van God zijn. 'Het geloof' is datgene waarin we geloven, en wat we belijden. Hij bedoelt niet ons geloof als levende realiteit, maar de objectieve kant ervan. Er is namelijk ook sprake van verantwoordelijkheid. De hoop is Christus (1Tm1:1). Wij hebben in Hem al onze bronnen. Zodra we van Hem wegdrijven en ons bezig gaan houden met de 'elementen van de wereld' (zie 2:8,20) dan worden wij, naar onze verantwoordelijkheid, aangesproken als mensen die afgefallen zijn van de levende God. Zie ook Hb6:4v.; 10:26v. God weet wie de zijnen zijn (2Tm2:19), maar wij hebben te maken met wat onze ogen zien en een persoon moet worden aangesproken op zijn gedrag als hij tegelijkertijd een belijdenis heeft dat tegengesteld is. God heeft te maken met de realiteit van iemands hart, wij met iemands belijdenis en wandel.

Vers 23b

en zich niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie dat u gehoord hebt,

De kern van het probleem in de gemeente van Kolosse was dat men niet bleef bij de hoop van het evangelie. Als iemand niet blijft bij het geloof, laat hij zich afbrengen van de hoop van het evangelie. Deze hoop is de verheerlijkte Heer in de heerlijkheid die garant staat voor het feit dat wij daar straks ook zijn. Israël heeft zijn hoop op deze aarde, maar de gemeente heeft een hemelse roeping. De Kolossenzen wilden hun heiliging aanvullen met allerlei elementen van deze wereld, zoals wijsbegeerte en Joodse invloeden zoals wet, instellingen van dagen, maanden en sabbat. Maar Christus heeft door het kruis al deze elementen onder het oordeel geplaatst. De Kolossenzen waren zelf onder dit oordeel wat hun oude natuur betreft. Ze hadden immers gehoord van het evangelie dat de mens uit Adam veroordeelt en de gelovige aan een hemelse Heer verbindt. Als wij elementen van deze wereld en dus uit Adam, voegen bij een verheerlijkte Heer, halen we zijn Persoon naar beneden en drijven we weg van de hoop van het evangelie.

Vers 23c

dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

Deze hemelse Persoon predikte Paulus (zie straks vs28). Paulus was een dienaar van dit evangelie. Hij verkondigde aan de Jood een hemelse hoop en aan de heiden ook. Dit hield tegelijk in dat zowel de godsdienst van de Jood, als de wijsheid van de Griek had afgedaan. God heeft de mens uit Adam op het kruis veroordeeld en heeft nu enkel en alleen zijn vreugde in de tweede mens en de laatste Adam: Christus in de heerlijkheid. Paulus was een dienaar op twee gebieden. Ten eerste van het evangelie van Gods genade aan alle mensen onder de hemel. Ten tweede van de gemeente (vs25).

Vers 24

Thans verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vul in mijn vlees aan wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam, dat is de gemeente,

Het evangelie riep en roept vijandschap op. Paulus had met veel vervolging te maken omdat hij betuigde dat alle mensen schuldig voor God staan. De Jood die zo vasthield aan zijn Joodse religie, haatte daarom Paulus vanwege dit evangelie. De exclusiviteit en de voorrechten van het Jodendom werden door Paulus aan de kant gezet. Daarnaast had Paulus ook veel te lijden vanwege de gemeenten.

...behalve wat van buiten komt, overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over al de gemeenten. 2Ko11:28

Het lijden van Paulus zorgde voor het schrijven van zijn brieven die ons nog steeds onderwijzen over de genade in Christus. In die zin vulde hij nog aan wat ontbrak aan de verdrukkingen van Christus. Dat is uiteraard niet zijn verzoenende lijden, maar zijn verdrukkingen tijdens zijn leven.

Vers 25

waarvan ik een dienaar geworden ben overeenkomstig het rentmeesterschap van God dat mij gegeven is voor u, om het woord van God te voleindigen:

Paulus is ook een dienaar van de gemeente via zijn geschreven onderwijs. Hij wenste iedere mens volmaakt, volwassen te stellen in Christus (vs28). Daarvoor was hem een rentmeesterschap gegeven door God (zie ook Ef3:9). Dit was de verborgenheid waarover we in vs26 lezen. Door deze verborgenheid te verkondigen en doordat de brieven van Paulus hierover zijn opgenomen in onze Bijbel, is het Woord van God 'voleindigd'. Alles wat God wilde openbaren aangaande Zichzelf is geopenbaard. Paulus was het uitverkoren vat (zie Ef3:2-3) om deze kroon op de Godsopenbaring op te schrijven.

Vers 26

de verborgenheid, die van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar die nu geopenbaard is aan zijn heiligen.

Het woord 'verborgenheid' duidt op het feit dat deze dingen niet geopenbaard waren in het Oude Testament. Via de apostelen (Ef3:5) werd de verborgenheid bekend aan de heiligen. Paulus had de bediening ontvangen om deze dingen aan de gemeenten te leren. De verborgenheid bestaat uit de volgende aspecten:

1. God heeft zijn eigen Zoon, die mens is geworden, boven alle machten en krachten aan zijn rechterhand gezet. In Hem is de gemeente voor zijn aangezicht gezet in de hemelse gewesten, bestaande uit zowel Joden als heidenen die zijn lichaam zijn. Dit vinden we met name in de brief aan de Efeziërs.
2. De gemeente met Christus verenigd over alle dingen was al in het hart van God voor de tijden van de eeuwen.
3. Christus woont in de gemeente via zijn Geest. Zie verder vs27

Vers 27

Aan hen heeft God willen bekend maken welke de rijkdom is van de heerlijkheid van deze verborgenheid onder de volken, welke is Christus in u, de hoop van de heerlijkheid.

De heiligen zijn de gelovigen van de gemeente. God heeft aan hen willen bekend maken hoe rijk deze verborgenheid van Christus is. Was er in het Oude Testament een verwachting van zegen voor de volken op aarde onder de heerschappij van de Messias, nu is er iets veel rijkers: diezelfde Messias, die God in het vlees gekomen is (Jh1:14), woont *in* de gelovigen uit volken! Hier betekent het niet dat Christus zichtbaar in wordt ons gedrag zoals in Rm13:14, of dat Hij door het geloof in onze harten woont in de verborgen omgang zoals in Ef3:17. Het is het *feit* dat Hij in ons is vanwege Gods genade die benadrukt wordt. Paulus benadrukt dit aspect 'Christus in u' i.p.v. dat hij hier de Heilige Geest noemt. De Kolossenzen waren gevoelig geworden voor mensen die roemden in visioenen en ervaringen (zie 2:18). Daarom moesten ze terug naar Christus en Hem alleen. Hij is de hoop van de heerlijkheid. Er is nu niets op de aarde dat ons heerlijkheid of aanzien kan geven in de ogen van de wereld. Dat moest de Kolossenzen toch wel aanspreken aangezien ze uiterlijk heiliger wilde worden via menselijke methoden.

Vers 28

Hem verkondigen wij, terwijl wij iedere mens terechtwijzen en iedere mens leren in alle wijsheid, om iedere mens volmaakt te stellen in Christus.

Dit vers is de samenvatting van de bediening van Paulus en de grondslag van al het werk zoals dat in de gemeente zou moeten plaatsvinden: de verkondiging en het onderwijs van en over de verheerlijkte Heer. In Hem is alles te vinden wat een individueel mens nodig heeft, ongelovig of gelovig. Paulus verkondigde en onderwees een hemels Persoon. Het evangelie is niet alleen vergeving, maar de levende verbinding door het geloof met Christus in de hemel. Pas als een gelovige Hem kent en in Hem al zijn bronnen heeft, is hij 'volmaakt' gesteld in Christus. Hij/zij is dan geestelijk volwassen. Soms moest Paulus mensen terechtwijzen, zoals hij in Galatië en in Korinthe deed. Hier in Kolosse dreigde

hij dit ook te moeten gaan doen. Hij wilde graag iedere gelovige leren in alle wijsheid door ze Christus en de rijkdommen die er in Hem zijn te onderwijzen.

Vers 29

Hiervoor arbeid ik ook onder strijd naar zijn werking, die in mij werkt met kracht.

Paulus' bediening om die ene Persoon te verkondigen ontmoette veel tegenstand. Zodra wij in de gemeente ditzelfde gaan doen zullen wij ook strijd gaan ondervinden. Behalve onwetendheid over deze dingen is er ook bewuste tegenstand van hen die liever de godsdienst en gedachten van mensen navolgen. Maar de gemeente heeft een hemelse Christus nodig en niets meer dan dat. In Hem opgroeien, in Hem geworteld zijn, in Hem opgebouwd worden, dat is *de enige weg* (zie 2:6-7)! De Geest van Christus werkte in Paulus 'met kracht'. De Here Jezus had al aangekondigd dat de Heilige Geest Hem zou verheerlijken (Jh16:14) en Paulus deed dit als geen ander. Helaas zijn velen vandaag op het christelijke erf bezig met de dingen van beneden net zoals de Kolossenzen dat dreigden te gaan doen. Ware eenheid en troost (zie 2:2) is in het samen streven naar dit ene doel: Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding (Fp3:10).

Kolossenzen 2:1-10

Paulus schreef deze brief aan een gemeente die hij nooit zelf had bezocht. In die zin schrijft hij aan ons allemaal (zie 2:1). Iedere gemeente had hij op zijn hart en de bezorgdheid over hen overviel hem dagelijks (2Ko11:28). Want hoewel ze allemaal waren gefundeerd op de Here Jezus Christus door de apostelen en profeten (Ef2:20) waren er ‘bouwers’ aan het werk op dit fundament die met verkeerde materialen bouwden (zie 1Ko3:10-15). Verkeerde invloeden hadden destijds ook de gemeente in Kolosse bereikt. Dit was Paulus ter ore gekomen terwijl hij in de gevangenis zat. Hij schreef deze brief om iedere gelovige te waarschuwen niet met deze verkeerde invloeden mee te gaan. Het is Christus in Wie wij opgebouwd moeten worden, de verheerlijkte Heer in wie alles te vinden is wat betreft de kennis van God. In het eerste hoofdstuk beschrijft Paulus daarom:

1. De heerlijkheden van de persoon van Christus (1:15-19)
2. De heerlijkheden van zijn volbrachte werk (1:20-23)
3. De heerlijkheden van de verborgenheid (1:24-29)

Religieus vlees om verder te komen in ons leven met de Heer moet verworpen worden. Dit zorgt altijd voor weerstand van hen in wie dit religieuze vlees nog domineert. Deze strijd van de apostel Paulus voor deze boodschap was daarom hevig en dit hoofdstuk begint met een referentie daaraan.

Vers 1

Want ik wil dat u weet, wat een strijd ik heb voor u en voor hen in Laodicea, en voor allen die mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien;

Paulus zag de gevaren in het werk van de tegenstander om de gemeenten in Kolosse en Laodicea weg te trekken van Christus. Ze waren niet in de juiste staat. Hun gedachten waren vertroebeld geraakt en het heldere zicht dat ze hadden was verdwenen. Alleen als zij helder in hun geest de verborgenheid van Christus voor ogen hadden gehouden, zouden zij hiervoor bewaard geweest zijn. Daarom had Paulus een enorme strijd voor hen om hen terug te brengen in deze gezonde staat. Dit houdt niet alleen in dat men de genade van God in Christus helder ziet, maar *ook de raadsbesluiten en de wegen van God met de gemeente*. Zoals we helaas kunnen lezen in Op3:14-22 is de gemeente in Laodicea niet gehoorzaam gebleven aan het onderwijs van de apostelen.

Vers 2

opdat hun harten vertroost worden en zij samengevoegd zijn in liefde en tot alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht, tot kennis van de verborgenheid van God de Vader, Christus,

De harten moesten weer vertroost gaan worden en de liefde moest weer de samenbindende factor zijn. Om de waarheid van de verborgenheid goed te kunnen onderscheiden, waarden en toepassen, is er de *juiste geestelijke conditie* nodig. Deze geestelijke conditie is dat men is samengevoegd in de liefde. De tegenstander kan niets uitrichten in een gemeente die is samengevoegd in liefde en die eensgezind is in haar doelen en verlangens. Het doel is dat alle rijkdom van de verborgenheid van Christus voor alle gelovigen de bron is van vreugde, troost, wandel en geloof. Deze geweldige waarheid leert dat gelovigen geroepen zijn uit Jood en heiden en aan elkaar gesmeed zijn en aan Christus in de heerlijkheid door de Geest. Zo vormen zij een gezelschap dat buiten het bereik van de dood en van de satan is gezet in de hemelse gewesten (Ef2:6). Ze zijn *in* maar niet *van* de wereld. Ze bewegen zich door de tijd, maar behoren de eeuwigheid toe. Ze zijn gevormd op aarde, maar zijn bestemd voor de hemel. Al deze geweldige zegeningen van God de Vader afkomstig, vinden hun centrum in Christus.

Vers 3

in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn.

De natuurlijke mens met zijn wijsheid, filosofie en wetenschap denkt wijs te zijn, maar werkelijke wijsheid en kennis is te vinden in de verheerlijkte Heer. In Hem schittert de heerlijkheid van God. Deze schatten zijn verborgen voor de wereld, maar openlijk toegankelijk voor de gelovigen.

Vers 4

Dit zeg ik, opdat niemand u met overredende taal misleidt.

'Dit', dat is de juiste geestelijke conditie en de inhoud van de verborgenheid, is de bescherming tegen misleiding van mensen en hun gedachten en religieuze stelsels. Er is veel overredende taal binnen de christenheid waarmee foutieve en schadelijke leringen worden verkondigd onder aantrekkelijk sentiment en uiterlijk vertoon. Deze mooi klinkende redeneringen lijken op het eerste gezicht vaak erg aannemelijk, maar trekken de gedachten van de gelovigen weer naar deze aarde en alles wat daar aan menselijke leringen te vinden is. Het contrasteert met Gods wijsheid, die in Christus de gemeente heeft geroepen met een heilige en hemelse roeping (zie Fp3:14 en 2Tm1:9).

...maar een ding doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat voor is, jaag ik in de richting van het doel naar de prijs van de hemelse (lett: 'bovenwaartse' DJJ) roeping van God in Christus Jezus. Fp3:14

Als wij ons wortelen in deze hemelse dingen, hebben aardse misleidingen geen vat op ons. Het plaatst ons in een andere atmosfeer als het ware. In deze atmosfeer is Christus het middelpunt.

Vers 5

Want al ben ik ook naar het lichaam afwezig, toch ben ik in de geest bij u en verblijd mij bij het zien van uw orde en de vastheid van uw geloof in Christus.

Paulus, die in Rome gevangen zat, hoorde via Epafroditus over de situatie in Kolosse. Enerzijds was er een ongezonde geestelijke conditie, anderzijds was

er sprake van 'orde en vastheid van uw geloof in Christus' waarover de apostel zich verblijdde. Hoewel er dus een gezonde conditie was wat betreft hun orde en hun geloof, was er een ongezonde conditie betreffende de verborgenheid. Op dit vlak hadden zij het toegelaten dat verkeerde gedachten en verwrongen principes de heerlijkheid van Christus hadden verlaagd en aangetast. De orde en de vastheid van het geloof in Christus was geen afdoende verdediging tegen de gevaren van de vijand. Hoewel verblijd in hun redding door genade, falen de meeste gelovigen in het onderscheiden van de raadsbesluiten van God betreffende de heerlijkheid van Christus en de zegeningen voor de heiligen en dus zijn ze een prooi voor de misleidingen waar in deze brief voor gewaarschuwd wordt. Het heerlijkste fruit is het makkelijk beschadigd. Zodra de heerlijkheid van Christus in ons getuigenis vertroebeld wordt, verliezen we Hem.

Vers 6

Zoals u dan Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebt, wandelt in Hem,

De misleiders beloofden de gelovigen 'diepere zegeningen, diepere kennis en grotere bruikbaarheid', maar ze zouden van Christus worden weggeleid. Daarom komt Paulus nu tot zijn aansporing in heldere, krachtige bewoordingen. De gelovigen hadden Christus in geloof aangenomen als hun Heer. Ze hadden Hem in pure genade ontvangen. Zo moesten zij, in datzelfde eenvoudige geloof, wandelen in Hem zodat Hij het *enige* Voorwerp zou zijn van hun gedachten en de enige Autoriteit.

Vers 7

terwijl u geworteld bent en opgebouwd wordt in Hem en bevestigd wordt in het geloof, zoals u is geleerd, daarin overvloeiend met dankzegging.

Het is het verlangen van de apostel dat de gelovigen ook geworteld zijn in Christus. Dat wil zeggen dat al hun kennis van God is gefundeerd in Christus. Zo worden wij opgebouwd in Hem, leren wij Hem steeds beter kennen. Dit was het grote verlangen van Paulus in Fp3:10:

...om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding...

Dit groeien in de kennis van Hem is een bevestiging van ‘het geloof’. Dit is de inhoud van dat wat we geloven, de persoon van Christus. Hier niet als historisch voorbeeld of als redder van zondaren, maar als middelpunt van Gods raadsbesluiten m.b.t. de gemeente en als Degene die de Vader hierin heeft geopenbaard. Dit is wat hun geleerd was (zie ook Ef4:20). Dan zou er ook een overvloeiende dankzegging zichtbaar worden in de gemeente, in plaats van een geest van vragen om dingen die we al hebben ontvangen.

Vers 8a

Kijkt u uit, dat er niemand is die u tot prooi maakt door de wijsbegeerte en door ijdel bedrog volgens de overlevering van de mensen,

Het is schokkend om te zien hoe snel en makkelijk christenen worden aangetrokken tot iets nieuws. Binnen de evangelische wereld volgt de ene hype op de andere, maar de waarheden die betrekking hebben op de verborgenheid hoort men bijna nergens meer. Paulus zag dit gevaar en waarschuwt met ‘kijkt u uit’. Er zijn vele leraars die verdraaide dingen spreken binnen de christenheid en gelovigen tot prooi maken van hun eigen visie. In deze brief worden een paar van die visies opgesomd. Hier noemt Paulus, na de overredende taal, de ‘wijsbegeerte’. Dit is het intellectuele gevaar, terwijl de andere meer van religieuze aard zijn. Dit eerste gevaar is het menselijke intellectuele redeneren, zodat waarheid aangenamer en makkelijker is voor gelovigen, terwijl het openbaring uitsluit. Denk aan de vele theologische invloeden die menselijke logica inbrengt tegen de eenvoud van ‘het staat geschreven’. De schepping en de zondeval worden weggeredeneerd, evenals de ernst van zonde en het oordeel van God daarover. Het is ‘ijdel bedrog’ i.p.v. Goddelijke wijsheid en komt van mensen en hun overleveringen i.p.v. God Zelf. Het aannemen van waarheden van mensen is, ook al zijn deze waar, geen geloof. *Geloof is het ontvangen in de ziel van Goddelijke waarheid.* Deze waarheid wordt ons geopenbaard in de Bijbel (zie ook 3:16).

Vers 8b

volgens de elementen van de wereld, en niet volgens Christus.

Wijsheid van mensen, logica van mensen en stelsels van redeneringen over deze wereld, de mens, God etc., staan los van goddelijke openbaring. Zij zijn volgens de elementen van de wereld, de grondbeginselen van het denken van deze wereld. Dit denken heeft altijd de mens zelf als onderwerp en doel, maar goddelijke openbaring heeft altijd Christus als onderwerp en doel. Denk aan de grote invloed vandaag van het evangelie dat de mens als 'prachtig' geschapen, geliefd vanwege de vele geweldige talenten die God in hem heeft gelegd etc. Er wordt steeds meer gepredikt dat de mens bijzonder is, terwijl de zonde en het oordeel meer en meer naar de achtergrond verdwijnen. Het effect van al dit menselijk onderwijs is dat zij die niet opnieuw geboren zijn deze vormen van christen-zijn zich aanmeten, terwijl de ware kinderen van God beschadigd raken en hun vreugde in Christus en hun getuigenis voor Hem verliezen. Het maakt niet uit wat iemand leert, ook al is dit met meeslepende woorden. Het gaat erom wat iemand te zeggen heeft over de verheerlijkte Mens Jezus Christus en of dit overeenstemt met het geschreven woord van God.

Vers 9

Want in Hem woont de hele volheid van de Godheid lichamenlijk,

'Want', de apostel richt de aandacht van de Kolossenzen en van ons, op het positieve van onze zegeningen. Ten eerste is dat Christus Zelf. In Hem moesten zij (en wij) geworteld zijn omdat in Hem de hele volheid van de godheid lichamenlijk woont. In plaats van de verwarrende redeneringen van mensen, hebben wij te maken met Christus in wie de volheid van God (zie Ef3:19) gezien en gekend kan worden. Deze volheid is te vinden in een Mens, Christus. De eenvoudigste gelovige kan in Hem God leren kennen, terwijl de geleerdste professor geen steek kan zien van God in zijn menselijke redeneringen. Nog steeds woont de volheid van de godheid in een mens en wel in Christus. Hoe bijzonder!

Vers 10

en u bent voleindigd in Hem, die het hoofd is van alle overheid en gezag.

Ten tweede is er onze positie in Hem. God is aan ons ten volle geopenbaard en wij zijn aan God in Christus volmaakt gesteld. 'Voleindigd', betekent 'volledig gemaakt, tot volheid gebracht'. Er is niets toe te voegen aan onze positie voor God in Christus.

1. Onze gerechtigheid is in Hem heilig en onberispelijk voor God.
2. Ons leven is Hij Zelf.
3. Ons positie is die van zonen tot de Vader omdat Hij *de* Zoon van de Vader is.
4. Onze heerlijkheid straks is die van Hem nu als Mens.

Hij is boven alle overheid en gezag gesteld, dus waarom zouden wij ons dan nog bezig houden met de filosofie van deze wereld hier beneden? Wat daarvan kan iets toevoegen aan de kennis van God of onze positie voor Hem? Wat we daarom nodig hebben is Christus beter leren kennen via Gods woord, onder leiding van de Heilige Geest. Meer en meer worden zoals Hij, dat is het doel en de enige weg daar naar toe is, net als Stefanus en Paulus, de ogen gericht te houden op Hem in de heerlijkheid. Maar wat blijkt dit moeilijk te zijn in de praktijk!

Kolossenzen 2:11-19

De brief aan de Kolossenzen is van zeer groot belang. Waar wij als gelovigen mogen weten gered te zijn door het volbrachte werk van de Here Jezus is het van het grootste belang te leven volgens het onderwijs van de Schrift. Er mag geen *enkele* menselijke gedachte worden toegevoegd aan dat wat we hebben in de verheerlijkte Heer Jezus als onze Bron. Hij alleen is degene in Wie wij ons hebben te verheugen. Mensen hebben vanaf het begin van het christendom 'gebouwd' aan het huis van God op aarde (zie 1Ko3:10-15). Allerlei menselijke wijsheid, ideeën, gedachten, filosofie en godsdienst werden op het fundament gebouwd. Het christendom werd al snel een uiterlijke aangelegenheid met mooie gewijde gebouwen, gewijde muziek en allerlei rituelen en tradities. Paulus waarschuwt ons in deze brief dat wij al deze zaken naast ons neer moeten leggen en alleen geworteld en opgebouwd moeten worden in Hem. We zijn namelijk voleindigd, tot volheid en volmaaktheid gebracht in Hem (vs10). Paulus wil duidelijk maken dat alles dat de mens invoert te allen tijde slecht is. Alleen in Christus zijn de goede zaken te vinden.

Vers 11

In Hem bent u ook besneden met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus,

'In Hem'. Nadat Paulus eerst de heerlijkheden van zijn persoon in hoofdstuk 1 heeft belicht en globaal iets van zijn werk, komen nu de bijzonderheden van dat werk aan bod. 'Wij zijn de besnijdenis', zegt Paulus in Fp3:3. Wij zijn in Hem besneden, met een geestelijke besnijdenis. Het is niet met handen verricht,

maar houdt in dat 'het lichaam van het vlees' is uitgetrokken. Dit betekent niet dat onze zonden zijn vergeven, maar dat de menselijke natuur is gedood, juridisch is weggedaan voor het aangezicht van God. De mens uit Adam wordt door God benaderd als dood en verworpen. De 'besnijdenis van Christus' houdt in dat Hij de natuur die uit Adam is, in zijn eigen lichaam op het kruis heeft veroordeeld.

God heeft, doordat Hij zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld; Rm8:3

Alles wat dus uit die natuur voortkomt, hetzij wijsbegeerte, hetzij godsdienst, hetzij allerlei gedachten betreffende het christendom, is voor God volkomen waardeloos en voor de groei van de gelovige schadelijk.

Vers 12

met Hem begraven in de doop. In Hem bent u ook mee opgewekt door het geloof in de werking van God, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

God heeft de mens uit Adam veroordeeld op het kruis, maar God heeft deze niet begraven, want dat is iets dat wij zelf symbolisch doen en dat in de doop. Wij geven in onze doop te kennen dat wij niets meer van de oude mens verwachten want deze begraven wij immers. De oude mens is meegekruisigd (Rm6:6) en de nieuwe weet dat hij tot de dood van Christus is gedoopt.

Of weet u niet, dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop tot de dood, opdat, zoals Christus uit de doden is opgewekt door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van leven zouden wandelen. Rm6:3-4

Het evangelie hebben wij aangenomen en als antwoord bekeren wij ons en laten wij ons dopen. De doop zelf *is* dus een begrafenis, hetzij symbolisch. Het is niet alleen een belijdenis van iets dat wij hebben ontvangen, maar een startpunt, op aarde, van onze navolging van een verworpen en verheerlijkte Heer. In Hem zijn we dan ook opgewekt 'door het geloof'. Dit is weer iets dat God heeft gedaan. Hij heeft ons met Hem opgewekt zoals Hij Hem uit de doden heeft opgewekt.

Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, heeft ons vanwege zijn grote liefde waarmee Hij ons heeft liefgehad, toen ook wij dood waren in de overtredingen, levend gemaakt met Christus (uit genade bent u behouden), en heeft ons mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus, Ef2:4-6

Als wij met Hem opgewekt zijn, zijn wij niet meer van deze wereld en dus hebben wij niets meer te maken met dat wat de mens bedenkt en uitvoert op godsdienstig vlak in deze wereld. Ons voorwerp van genegenheid is Christus en Hij is 'boven' (Zie 3:1-3). De Heilige Geest kan hier niet aan de Kolossenzen het hoge onderwijs kwijt over het in Hem gezet zijn in de hemelse gewesten. Hij moest hen confronteren met hun eigen toestand en dus ook de waarheid praktisch maken, gericht op hun wandel. In de Efezbrief hadden de heiligen het daar niet nodig en dus is hun positie in Hem het onderwerp en zijn de vermaningen van een veel hogere orde dan hier.

Vers 13

En u, toen u dood was in de overtredingen en in de onbesnedenheid van uw vlees, u heeft Hij mee levend gemaakt met Hem, terwijl Hij ons alle overtredingen vergeven heeft;

De Kolossenzen worden eraan herinnerd dat ze ooit dood waren in hun overtredingen. Hun vlees was toen nog niet geoordeeld. Maar God had hen levend gemaakt met Christus en al deze overtredingen vergeven. Ze beseften alleen niet dat door weer te luisteren naar menselijke wijsbegeerte en het weer in te stellen van menselijke godsdienst, dezelfde overtredingen als het ware weer opnieuw werden begaan.

Vers 14

de schuldbrief die tegen ons getuigde door zijn inzetten en die onze tegenstander was, heeft Hij uitgewist en die uit de weg geruimd door deze aan het kruis te nagelen.

Er was een schuldbrief die tegen de mens getuigde. Hier zegt Paulus 'ons' omdat het in eerste instantie tegen de Joden getuigde. De heidenen, en dat waren de Kolossenzen, waren immers formeel nooit onder de wet geweest. De

inzettingen, de wetten en bepalingen toonden aan dat de mens schuldig staat, Jood of heiden. De mens kan deze inzettingen namelijk niet onderhouden vanwege de zondige natuur.

Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde. Rm7:14

Daarom was deze schuldbrief, de wet door God gegeven aan Israël, de tegenstander en aanklager van de mens uit Adam. Maar God heeft deze schuldbrief uitgewist en uit de weg geruimd door deze aan het kruis te nagelen. Enerzijds is de oude mens aan dit kruis genageld, maar anderzijds ook de wet. Hij is buiten werking gesteld door het offer van Christus. Het is dus des te triester dat de Kolossenzen deze inzettingen weer gingen omarmen in hun dagelijkse leven. Door inzettingen, regels en wetten weer in te voeren binnen het christendom wordt openlijk het fundamentele feit van de dood en opstanding van Christus ontkent en daarmee het wezen van het christendom zelf. Men veronderstelt in de pogingen de wet te houden dat de mens nog leeft in deze wereld i.p.v. dat deze dood en opgewekt is in Christus. Een ernstig feit!

Vers 15

En Hij heeft de overheden en de machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en door het kruis over hen getriomfeerd.

De Kolossenzen namen niet bewust afstand van Christus op deze manier, maar de vijand heeft hen misleid. Deze 'wijzen' die de gemeente bezochten met hun leringen hadden uiteraard niet de wet gebracht als een regel voor het leven van de Kolossenzen. Ze stelden bijv. dat de besnijdenis een teken was van de genade. Hierin klinkt wel wijsheid, maar het is dwaasheid en pure misleiding. Daarom stelt Paulus dat deze overheden en machten ontwapend zijn. Zij hadden in de wet een aanklacht tegen de mens, maar in Christus is deze krachteloos gemaakt. De machten zijn openlijk tentoongesteld door God en Hij heeft door het kruis over hen getriomfeerd. De mens Christus Jezus toonde op dat kruis zijn volkomen gehoorzaamheid en daarmee was de weg vrij voor de nieuwe mens, terwijl de oude had afgedaan. Christus werd in de heerlijkheid opgenomen bij de Vader en alle gelovigen met Hem! Hiermee bleek dat de vijand geen enkele macht meer had over de gelovigen. Zij zijn onaantastbaar verbonden met Christus.

Vers 16

Laat dan niemand u oordelen inzake eten en drinken of op het punt van een feest of nieuwe maan of sabbatten,

De vijand gebruikt altijd mensen om zijn leugens te verspreiden. Daarom: 'Laat niemand u oordelen'. Eten en drinken, feesten, nieuwe maan, sabbatten, al deze zaken horen bij de oude mens in de wereld en niet bij de nieuwe die is verenigd met Christus in de heerlijkheid. Wat heeft Christus in de heerlijkheid nog van doen met de wet, feesten of de sabbat? Iedere gelovige die uiterlijke regels, wetten, gedragingen of rituelen navolgt, ontkent hiermee het werk en de persoon van Christus. Het grote gevaar binnen het christendom is nooit de openlijke ontkenning van Christus, maar het toevoegen van bepaalde hulpmiddelen of gevoelens aan het geloof in Hem. Vandaag vinden we op sommige plaatsen binnen de evangelische wereld dat men de sabbat weer invoert als de dag waarop men samenkomt. Dit gevaar is groot en met het oog op deze brief zien we ook waarom. Het is zeer belangrijk om te zien dat God eer geeft aan de dag van de opstanding en de genade, de eerste dag van de week. Op de zondag komen gelovigen samen rondom de tafel van de Heer, een plaats die het Jodendom niet kent. Een teken dat gelovigen wegdrijven van Christus is dat men nonchalant wordt ten aanzien van deze dag.

Vers 17

die een schaduw zijn van wat zou komen, maar het lichaam is van Christus.

Al deze inzetten, die vanuit het Oude Testament komen, hadden een doel. Ze wezen vooruit naar Christus. De schaduwen zijn nu voorbij, het volle licht is in Christus openbaar geworden. Het 'lichaam', in de betekenis van 'de werkelijkheid', is van Christus. Hij is de Geest van alles als het ware. Daarom zegt Hij ook in Mt5:17:

Meent niet dat Ik ben gekomen om de wet of de profeten op te heffen; Ik ben niet gekomen om op te heffen, maar om te vervullen.

Alles in het Jodendom verwees naar Christus. Nu Christus is gekomen, is het oude schaduwstelsel niet meer nodig, hoewel het doel ervan, namelijk God dienen, niet is afgeschaft. Maar voor vele gelovigen is het moeilijk te begrijpen

dat de zichtbare godsdienst van de Joden, vormgegeven in het Oude Testament, is vervangen door een onzichtbare, levende verbinding met Christus. Hij is de enige werkelijkheid voor de gelovige. Iedere vorm van wet is weer het invoeren van een schaduwdienst en een afkeren van de werkelijkheid.

Vers 18

Laat niemand u de prijs ontzeggen, doordat hij behagen scheidt in nederigheid en engelenverering, ingewijd in wat hij gezien heeft, zonder reden opgeblazen door het denken van zijn vlees,

Naast de Joodse invloeden van vs16, zijn hier andere gevaren die de apostel noemt. Het is de trots van het bedwingen van het lichaam en het ingewijd zijn in onzichtbare zaken zoals engelen. Er zijn inderdaad engelen en allerlei machten en krachten, maar de nieuwsgierigheid naar deze wezens is dat wat de apostel als een groot gevaar aanduidt. Zij hebben met ons van doen, wij niet met hen. Christus is het hoofd van alle overheid en gezag (vs10). Paulus spreekt van 'de prijs ontzeggen'. Er is voor iedere gelovige een prijs te winnen. Deze prijs is met Hem te zijn en als Hem in de heerlijkheid. Op weg naar dat doel is een gelovige geroepen om alles te zoeken in de verheerlijkte Heer, het Hoofd van het lichaam, dat is de gemeente.

Broeders, ik houd het er niet voor, het zelf gegrepen te hebben, maar een ding doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat voor is, jaag ik in de richting van het doel naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus. Fp3:13-14

Maar als een gelovige er behagen in scheidt iets buiten Christus te zoeken om zijn/haar leven beter te maken, dat is hij/zij misleid. De prijs wordt, naar de mens gesproken gemist (zie bij 1:23). De gelovige die dit doet, blaast zichzelf op, wil iets voorstellen in deze wereld terwijl zijn denken dat van het vlees is en niet van God. Laten we ons alleen bezig houden met de heerlijkheden die in Christus te vinden zijn en niet met andere zaken die ons de prijs kunnen doen missen.

Vers 19

terwijl hij niet vasthoudt aan het hoofd, uit Wie het hele lichaam, door zijn gewrichten en banden ondersteund en verbonden, opgroeit met de groei van God.

Hij die iets geestelijks naast Christus zoekt, houdt niet vast aan het hoofd. Christus is het hoofd van waaruit het hele lichaam groei ontvangt. Alle personen die zijn gegeven aan de gemeente als gaven (Ef4:11) richten de gelovigen altijd naar Christus. Zo ondersteunen zij het lichaam. De gedachten van de gemeente moeten gericht zijn op Christus en op Hem alleen. Dan is iedereen met elkaar verbonden omdat Christus het middelpunt is van ieders gedachten en aanbidding.

...maar terwijl wij de waarheid vasthouden in liefde, in alles opgroeien tot Hem die het hoofd is, Christus, uit Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden door elk gewricht dat de ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouw van zichzelf in liefde. Ef4:15-16

Ieder deel van het lichaam zou moeten functioneren zoals de Heer het heeft bedoeld. Maar als gelovigen bezig gaan met godsdienst en gedachten van mensen, is er geen onderlinge samenhang meer en raakt Christus op de achtergrond. Maar God heeft het zo bedoeld dat het lichaam zou opgroeien met de groei van God, niet de groei van mensen. De *enige* vorm van groei is alleen mogelijk als ieder lid van dit lichaam de godsdienst van mensen afwijst en alleen de verheerlijkte Heer als doel, bron en object van liefde heeft.

Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Heer. Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet vervelend en u geeft het zekerheid. Fp3:1

Kolossenzen 2:20-23

In de huidige bedeling is God bezig Zich een volk te verzamelen uit zowel Jood als heiden:

Simeon heeft verhaald hoe God in het eerst erop heeft toegezien uit de volken een volk aan te nemen voor zijn naam. Hd15:14

Dit 'volk' is de gemeente, waarvan Paulus in deze brief schrijft dat zij het lichaam van Christus is, waarvan Hij zelf het hoofd is (1:18). Nu is er vandaag ontzettend veel onkunde over de aard van de gemeente en daarom is deze brief zo kostbaar. Dat de gemeente het lichaam van Christus is houdt in dat waar Hij is, ook zijn lichaam is. De gemeente heeft dus de hemel als haar leven. Ten tweede: het lichaam vertegenwoordigt het hoofd op aarde. Ten derde: het lichaam kan niet verbonden zijn met godsdienst en gedachten van mensen. De gelovigen die behoren tot de gemeente zijn volkomen en definitief uit deze wereld getrokken (Gl1:4). Hoe triest is het niet dat in de loop van de tijd van de gemeente een systeem is gemaakt dat is doortrokken van leringen en gedachten van mensen i.p.v. een hemels organisme dat in alles functioneert vanuit het hoofd.

Vers 20a

Als u met Christus aan de elementen van de wereld bent afgestorven,

We hebben het begrip 'elementen van de wereld' al eerder behandeld in 2:8. Alles wat de mens bedenkt qua filosofie (eigen gedachten over God en het leven) en godsdienst behoort tot de elementen van de wereld. Het zijn de

dingen van beneden, van de aarde (zie 3:2). De mens in Christus is echter gestorven met Hem aan deze dingen van beneden. *Hij leeft niet meer in deze wereld wat God betreft*, want Hij is niet meer van deze wereld. Hij is nu verbonden met Christus in de hemelse gewesten.

Ik heb hun uw woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben. Ik vraag niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben. Jh17:14-16

Dit feit zou moeten leiden tot een gedrag dat bij dit feit past. Als een mens sterft, laat hij alles achter wat betreft de dingen van de aarde. Zo is het ook met de gelovige. Hij is geestelijk gestorven en laat dus wat betreft zijn positie, alles achter wat betreft de dingen van deze wereld en dus ook wat betreft de religieuze zaken die mensen hebben opgericht!

Vers 20b

waarom onderwerpt u zich, alsof u in de wereld leeft, aan inzettingen:

De boze probeert de gelovige weer te laten leven vanuit de elementen van de wereld, de godsdienst en de leringen van mensen. Dan stelt hij zich weer onder wetten, regels en allerlei voorschriften, ook die van het Oude Testament, en verliest hij het zicht op de verheerlijkte Heer in Wie alle schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn (Ko2:3), die het leven Zelf is (3:4). Het is een ontkenning van Hem, zoals we Hem kennen, als we toestaan terug te keren naar welke vorm van wetticisme dan ook!

Maar destijds, toen u God niet kende, hebt u hen gediend die van nature geen goden zijn; en thans, nu u God kent, ja nog meer, nu u door God gekend bent, hoe wendt u zich weer tot de zwakke en arme elementen, die u weer opnieuw wilt dienen? U onderhoudt dagen en maanden, tijden en jaren. Gl4:8-10

Aan de Galaten zegt Paulus dat, als ze zich weer gaan bezighouden met de Joodse wetten en feesten, ze net zo erg de afgoden dienen als daarvoor (Gl4:9). We zullen ons zicht op Hem verliezen zodra we ons inlaten met de wet. Wat voor de Joden een instelling was van God voor het kruis, is voor ons gevaarlijk omdat het regelrecht ingaat tegen de hemelse positie waar we in gebracht zijn. We moeten het woord van God daarom recht leren snijden (2Tm2:15).

Vers 21

raak niet en smaak niet en roer niet aan?

Het typische van de 'elementen van de wereld' is altijd: 'niet'. Men mag iets *niet* eten, *niet* smaken of *niet* aanraken. Maar als de gelovige is gestorven met Christus, is hij dood ten opzichte van dit soort taal en gedachten. Paulus refereert hier niet specifiek aan het Oude Testament, maar aan het algemene systeem van menselijke beperkingen in religieuze zaken. Dit oude religieuze systeem dat was bedoeld voor de mens in het vlees, op deze aarde, heeft compleet afgedaan voor de mens in Christus. Hij is immers dood wat betreft deze dingen. Het is een contrast met zijn positie en met zijn doop. Maar zodra een christen zich ook maar een beetje gaat mengen in deze zaken, verliest hij zijn zicht op het gestorven zijn met Christus, de zegeningen in Hem en het zicht op de ernst van het oordeel over deze wereld en de mens zoals die uit Adam is. Het enige middel dat de wereld heeft om religieus te zijn, is een vorm van wet die aan de natuurlijke mens eisen stelt. Hiermee ontkennen ze het gestorven zijn met Christus en dus de totale verdorvenheid van de mens.

Vers 22

(dingen die alle door het gebruik te niet gaan), naar de geboden en leringen van de mensen,

De mens kan volgens de wereld religieus zijn. Als hij niet al te grove zonden begaat, kan hij een godsdienstig mens zijn en zo aangenaam voor God. Maar God heeft de hele mensheid op het kruis in de dood geplaatst en religie is hier een ontkenning van. De uiterlijke vormen van religie gaan allen teniet omdat het menselijke instellingen zijn. Gebouwen, gewaden, instrumenten etc. vergaan allemaal vroeg of laat. Het zijn aardse en materiele gebruiken naar de leringen van mensen.

Laat u niet meeslepen door allerlei en vreemde leringen; want het is goed dat het hart gesterkt wordt door genade, niet door spijsen, waarvan zij die daarin wandelden, geen nut hadden. Hb13:9

In de gemeente is iedere vorm van lofprijs en aanbidding puur geestelijk. Er kan en mag geen enkele invloed zijn vanuit judaïstisch denken. Helaas zien we vandaag overal zichtbare elementen zoals muziekinstrumenten en kruizen

in de gebouwen waar men samenkomt. Ook bijv. het bedienen van het avondmaal alleen door oudsten is een teruggaan naar menselijke godsdienst, met zijn verschillende rangen en standen, hoe klein ook. Zeggen dat het allemaal niet zoveel uitmaakt is typisch menselijk redeneren. Er is niets zo erg als onverschilligheid in de dingen van God.

Vers 23

(dingen die wel een schijn van wijsheid hebben in eigenwillige verering en nederigheid en gestrengheid tegen het lichaam, daaraan geen enkele eer bewijzend) tot bevrediging van het vlees.

De godsdienst van de mens lijkt op het eerste gezicht altijd wel een bepaalde wijsheid te bevatten. Maar Paulus zegt hier dat het slechts schijn is. Het is ten diepste een verering van zichzelf omdat men het lichaam op allerlei manieren probeert te kastijden. Men geloofde dat dit lichaam ondergeschikt was en dus moesten er allerlei methoden en manieren ontwikkeld worden om dit lichaam in bedwang te houden. Het was een uiterlijke nederigheid en gestrengheid tegen het lichaam zoals we dat vandaag in veel godsdiensten zien. Maar het bewijst geen enkele eer aan het lichaam. Het is de mens die zichzelf in het middelpunt stelt met zijn prestaties en dus wordt het godsdienstige vlees, de eigen eer bevredigd.

Kolossenzen 3:1-4

Paulus beschrijft in hoofdstuk 2 dat wij met Christus zijn begraven, gestorven en ook opgewekt (2:11). We hebben een compleet nieuwe positie tegenover een heilig God ontvangen door zijn genade. De rest van hoofdstuk 2 beschrijft hoe onze houding moet zijn als wij de eerste twee middelen van God gaan zien die deze positie mogelijk hebben gemaakt: het met Hem begraven en met Hem gestorven zijn. We zijn dood voor de elementen van de wereld. Maar er volgt een verantwoordelijkheid van onze kant op iedere waarheid van Gods kant. Wij moeten ons dus niet meer stellen onder voorschriften en wetten van mensen. Nu volgt het opgewekt zijn met Christus.

Vers 1

Als u nu met Christus opgewekt bent, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand.

Wij zijn met Hem opgewekt en bevinden ons in Hem daarboven (hoewel dit niet in deze brief wordt gezegd, wel in Ef2:6). Hij is volkomen buiten deze wereld gezeten! Onze verantwoordelijkheid is om dan ook de dingen te zoeken die boven zijn, waar Christus is. Waarom komt dit zo moeilijk door bij gelovigen: we hebben Christus nodig en daarbuiten niets anders. Hij is gezeten aan Gods rechterhand en daar is niets van menselijke godsdienst. Daarom behoren wij de dingen te zoeken die met Hem in verbinding staan, niet die in verbinding met deze aarde staan zoals de systemen die we in hoofdstuk 2 hebben behandeld.

Vers 2

Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn.

Naast het *zoeken* van de dingen van boven is het ook nodig deze dingen te *bedenken*. Onze gedachten zijn de bron van ons handelen. Voordat Paulus het gedrag gaat bespreken vanaf vers 5, komt hij eerst op het denken. De duivel komt de gemeenten binnen met leugens. In dit geval van de gemeente in Kolosse met de leugens van menselijke godsdienst. Hij wilde de gelovigen weer onder regels en systemen brengen. Maar Paulus stelt er de waarheid van het kruis tegenover. Ze moesten Christus bedenken en zich op Hem concentreren en niet op de dingen die op de aarde zijn. De enige remedie tegen dwaalleer is om met Christus bezig te zijn en dit niet af en toe, maar voortdurend. Verdeelde gedachten brengen gelovigen altijd tot verwarring en zwakheid. Daarom moeten onze gedachten helemaal niet op de dingen van beneden zijn gericht. Iedere aardse verantwoordelijkheid dient te worden uitgevoerd als voor Christus (zie 3:17,24). De kracht van de Heilige Geest is alleen met hen wiens harten enkel naar Christus uitgaan.

Vers 3

Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.

Paulus herhaalt nog maar eens wat hij heeft gezegd in 2:20. De gelovigen zijn gestorven, niet lichamelijk uiteraard, maar geestelijk in de dood van Christus. God heeft hen door het kruis gedood voor zijn aangezicht als een heilig God. De mens uit Adam bestaat niet meer. Gestorven mensen hebben niets meer te maken met de wet. Hun leven is verborgen met Christus in God. Niemand ziet dit nog, vandaar 'verborgen'. Straks worden de zonen van God openbaar (Rm8:19, zie volgende vers). Als ons leven met Christus is verborgen in God, moeten we groeien in de kennis van God (1:10).

Vers 4

Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

Dit leven dat verborgen is, is Christus zelf! Als Hij wordt geopenbaard, worden de gelovigen met Hem openbaar in heerlijkheid. Dit is bij zijn komst (zie 2Ts1:10; 2:8). Nu is er nog niets openbaar van dat leven, zoals godsdienst dit wel wil. Godsdienst wil de mens opwaarderen, maar christenen hebben een leven en dat leven is Christus. De plaats van een christen is nu een plaats van verwerping en spot in deze wereld. Zijn getuigenis is dat hij niets van deze wereld wil, inclusief haar godsdienst en dat veroorzaakt haat bij de wereld. Geloof en volharding kenmerken de christen want de tijd van heerlijkheid komt nog. De Kolossenzen werden misleid door uiterlijke regels toe te voegen aan Christus zodat hun zegen en veiligheid nog meer werden geproefd. Maar dat is een verkeerde heerlijkheid. Ons deel is niet zegen en comfort, maar vervolging en verdrukking. De reden dat we dat weinig kennen is wellicht dat we teveel als de wereld zijn gaan handelen.

Kolossenzen 3:5-15

Deze brief is van grote waarde voor onze tijd omdat Paulus hier het wezen, de essentie van het christendom beschrijft. Talloze gevaren bedreigen dit christendom in haar kern en daarom schrijft Paulus deze brief. Iedere menselijke gedachte en iedere menselijke vorm van godsdienst die worden ingevoerd zijn een ontkenning van het ware wezen van wat de gemeente van God is. Het is absoluut waar dat de Here God zegen geeft waar deze dingen toch ingang vinden maar waar ondanks dat een mate van oprechtheid van hart is. Maar als het gaat om het tot uiting brengen wat de gemeente in deze wereld is, moeten we zeggen dat het vaak niet naar Gods gedachten is. Elementen uit het Jodendom werden als aantrekkelijk voorgesteld aan de Kolossenzen. Maar hoewel het Jodendom voor het kruis de beste godsdienst was in deze wereld, is het na het kruis aan de kant gezet. Het Jodendom toonde waar de mens toe in staat was, maar het vlees, de natuur van de mens, is door het kruis als totaal verdorven in de dood geplaatst. Nu is er een totaal nieuw bestel: in de mens Christus is het leven verborgen in God. De gelovigen zijn gestorven voor wat nu als de elementen van de wereld wordt beschouwd (2:20; 3:3).

Vers 5

Doodt dan uw leden die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is,

De gedachten van de Kolossenzen waren dat als zij iets zouden toevoegen aan Christus, de zegen en zekerheid ook zou toenemen en ze de heerlijkheid van God zouden tentoonspreiden. Maar menselijke godsdienst, wetten,

verordeningen, haalden juist de zonde omhoog. De godsdienstige Paulus moest al erkennen:

De wet is dus heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed. Is dan het goede mij de dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde, opdat zij zou blijken zonde te zijn, heeft door het goede mij de dood gewerkt, opdat de zonde uitermate zondig zou worden door het gebod. Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde. Rm7:2-14

De leden die op de aarde zijn, de uitwassen van de menselijke natuur, moeten worden gedood. Er is geen enkele overeenstemming in deze dingen met de verheerlijkte Christus. Paulus noemt seksuele zonden, de bron ervan, namelijk 'hartstocht', erotische begeerten en 'boze begeerte, dat zijn seksuele lusten en de hebzucht, die eigenlijk dienst is aan afgoden. Het kruis heeft het vlees, de oude natuur gekruisigd voor een heilig God. Wij moeten iedere activiteit van dit vlees onder dit oordeel plaatsen en het zo doden.

Vers 6

om welke dingen de toorn van God komt over de zonen van de ongehoorzaamheid.

De zonen van de ongehoorzaamheid worden beheerst door de geest van deze wereld overeenkomstig de macht van de overste in de lucht .

En u heeft God opgewekt, toen u dood was in uw overtredingen en zonden, waarin u vroeger hebt gewandeld overeenkomstig de tijdgeest van deze wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de zonen van de ongehoorzaamheid, Ef2:1-2

Zij handelen volgens het vlees omdat ze hun eigen wil volgen en zo ongehoorzaam zijn. De toorn van God zal over al deze werken komen. Er bestaat een bepaalde leer dat er nu alleen nog maar de zonde van ongeloof zou zijn, maar dit o.a. vers laat zien dat die leer niet klopt.

Vers 7

Ook u hebt vroeger onder hen gewandeld, toen u daarin leefde.

De Kolossenzen waren afgodendienaars en leefden in al deze zonden. Dit waren ook zonden van de ongehoorzaamheid.

onder wie ook wij allen vroeger verkeerden in de begeerten van ons vlees, toen wij de wil deden van het vlees en van de gedachten; en wij waren van nature kinderen van de toorn, evenals de overigen. Ef2:3

Vers 8

Maar nu, legt ook u dit alles af: toorn, kwaadheid, boosheid, laster, vuile taal uit uw mond.

‘Maar nu’, er is een verandering gekomen, ze hebben zich bekeerd en zich onder de heerschappij van de Heer Jezus gesteld. Ze behoren nu niet alleen niet meer tot de elementen van de wereld, maar ook niet meer tot de wereld van de natuurlijke mens. Deze wordt beheerst door ‘toorn’, de innerlijke wortel, ‘kwaadheid’, de uiting ervan, ‘boosheid’, de neiging om anderen kwaad te doen, ‘laster’, anderen in een kwaad daglicht stellen en ‘vuile taal’, schelden of schunnige taal. Wij als gelovigen hebben de verantwoordelijkheid deze dingen af te leggen. Het past niet bij Hem die ons voorbeeld is.

Vers 9

Liegt niet tegen elkaar, daar u de oude mens met zijn daden hebt uitgedaan

Leugen kenmerkt de duivel (Jh8:44) en dus ook zijn kinderen (Rm3:4). Het past bij de oude mens. Deze oude mens en alles wat er bij hoort, hebben wij ‘uitgedaan’. We hebben erkend dat deze oude mens de dood verdient en we hebben ons bewust afgekeerd van zijn daden.

Maar zo hebt u Christus niet geleerd, waar u Hem immers hebt gehoord en in Hem bent onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is: dat u, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verdere gaat overeenkomstig zijn bedrieglijke begeerten, Ef4:20-22

God heeft de oude mens met Christus meegekruisigd (Rm6:6), de gelovige heeft hem uitgedaan. In zekere zin is het ook waar dat we dagelijks deze oude mens afleggen, maar dan wordt meer bedoeld het gedrag dat de oude

mens kenmerkt. De oude mens zelf, de mens die leefde in het wetteloze en goddeloze gedrag, is met Christus meegekruisigd en dus weg.

Vers 10

en de nieuwe hebt aangedaan, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft.

Er zijn twee typen mensen: de oude en de nieuwe. De nieuwe mens is de uitdrukking van het leven van Christus. Deze nieuwe mens heeft de gelovige aangedaan sinds zijn bekering. De Heer Jezus heeft tijdens zijn leven uitdrukking gegeven aan een nieuw type mens. Hij was de hemelse mens tussen de aardse en was moreel gezien de volmaakte uitdrukking van de nieuwe mens. Hiermee was de mens uit Adam meteen 'de oude mens'. De nieuwe wordt vernieuwd door de kennis van deze hemelse mens, Christus die de nieuwe mens heeft geschapen. We vertonen de nieuwe mens steeds meer doordat we Christus constant voor ogen houden (zie vs12). We worden door Gods woord en Geest steeds meer onderwezen in de kennis van zijn wil (zie 1:9) en dat is Christus die het centrum en doel is van Gods raadsbesluiten.

Vers 11

Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen.

Deze nieuwe mens kent geen aards onderscheid. Er is geen sprake meer van verschillen qua afkomst, godsdienstige of sociale status. Er is alleen maar Christus in *alles* en *in allen*. Hij is *alles* omdat hij het patroon en het voorwerp is van ons geloof. De Kolossenzen waren afgeweken omdat ze andere patronen volgden zoals we hebben gezien. Hij is *in allen* omdat Hij degene is die de morele kenmerken van de nieuwe mens in ons uitwerkt. Dus in connectie met de opstanding van Christus en onze opwekking met Hem (3:1) wordt er een nieuwe wereld geopend: die van de opstanding in contrast met de aarde (vs1,2), van het nieuwe leven in contrast met het oude (vs3-7) en van de nieuwe mens in contrast met de oude (vs8-11).

Vers 12a

Doet dan aan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden:

Nu volgt het positieve. Nadat wij ieder kenmerk van de oude mens onder het oordeel hebben gebracht wordt ons gevraagd iets aan te doen. Dit is alleen mogelijk 'als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden'. Eerst komt de kennis van de genade, dan pas de verandering. Eerst het geloof, dan de werken. Eerst Christus leren kennen, dan op Hem lijken. Er kunnen goddelijke verlangens in ons zijn, de Geest kan aan het werk zijn, maar er is geen praktische kracht totdat de ziel zijn vrede en bevrijding heeft gevonden in een Ander die God geeft in genade. In Hem zijn wij uitverkoren (Ef1:4). Dan, wanneer de ziel vreugde in Christus kent via zijn verlossingswerk, richt hij zich tot de Vader en zal hij de Heilige Geest als krachtbron kennen. Christus moet het enige voorwerp zijn van onze gedachten, affecties, werk en leven. Er is een voortdurend gevaar voor de gelovige weg te zinken in gedachten betreffende natuurlijke kwaliteiten, dat wat voor de mens aantrekkelijk is. Dus wetende dat God de oude mens heeft veroordeeld, oordeel ik mijzelf terwijl ik mijn oog op Christus gericht houd.

innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid,

Dan volgen de praktische kenmerken van de nieuwe mens. Allereerst 'innige ontferming'. Deze staat tegenover de hartstochten die ik-gericht zijn. Het is het tedere meevoelen waaruit vergeving komt, de innerlijke barmhartigheid van God (Lk1:78), het hart van Christus Zelf (Fp1:8). 'Goedertierenheid' is de volheid van goedheid die voortkomt uit de innige ontferming, het is de uiting ervan. 'Nederigheid' kenmerkte de Heer en is het grote kenmerk van de nieuwe mens tegenover de zelfverheffing van de oude. 'Zachtmoedigheid' is het niet in opstand komen en je recht opeisen wanneer je onrecht verdraagt, tegenover de zelfbewuste oude mens met zijn eigen belang als enige doel. 'Lankmoedigheid' is de volharding en het geduld kwaad te incasseren zonder dat er directe vergelding wordt geëist.

Vers 13

elkaar verdragend en elkaar vergevend, als de een tegen de ander een verwijt heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u.

Al deze kenmerken van de nieuwe mens vinden hun test in de gemeente. Gelovigen zijn allemaal enorm verschillend van elkaar en verdraagzaamheid wordt ons hier opgedragen. Het spreekt van een bepaalde mate van terughoudendheid als het gaat om elkaars eigenschappen te vergroten of te benoemen die wij vervelend vinden. Vergeving is wat de gemeente zou moeten kenmerken aangezien gelovigen de enige mensen in de wereld zijn die de grootste vergeving is geschonken (zie Mt18:21-35). Christus heeft ons vergeven van al onze vijandschap tegenover Hem. Als we dus iets worden verweten, vergeven we de ander, zonder direct een verwijt terug te maken.

Vers 14

En boven dit alles de liefde, dat is de band van de volmaaktheid.

Boven al deze eigenschappen staat de liefde, de natuur van God Zelf (1Jh4:8). Alleen in die liefde die in onze harten is uitgestort (Rm5:5) zijn de kenmerken van de nieuwe mens volmaakt. Wij hebben deel aan de goddelijke natuur (2Pt1:4) en zijn in staat lief te hebben zoals Hij. Deze liefde zal de gelovigen samenbinden, het is de band van de volmaaktheid. In 1Ko13 vinden we een beschrijving van deze goddelijke liefde.

Vers 15

En laat de vrede van Christus, waartoe u ook geroepen bent in een lichaam, in uw harten heersen; en weest dankbaar.

We hebben vrede met God (Rm5:1), maar Christus heeft ons ook zijn vrede gegeven (Jh14:27). Deze vrede is het volkomen vertrouwen op de goedheid van de Vader en het zich onderwerpen aan de heerschappij van zijn wil. Laat onze harten worden beheerst door de vrede van Christus. We zijn tot die vrede geroepen in één lichaam, het lichaam van Christus. Onze heilige roeping komt tot uiting in dit ene lichaam waartoe we ook geroepen zijn tot vrede

met elkaar. De gemeente is de plek van vrede onderling, maar de Kolossenzen dreigden ook hierin te verdwalen. De Kolossenzen dreigden van deze vrede af te dwalen door zich bezig te gaan houden met allerlei zaken buiten Christus om. Het bedreigde hun vrede omdat ze het zelf weer gingen doen. Dit zou kunnen leiden tot onbegrip bij andere gelovigen zodat de vrede onderling ook in gevaar kwam. Bovendien tastte het ook hun dankbaarheid aan. Door zich bezig te houden met de zaken die we in deze brief behandelen, bleek wel dat ze Christus niet genoeg waardeerden en dus hun dankbaarheid verloren waren.

Kolossenzen 3:16-25

Het is goed om van iedere brief van Paulus goed te begrijpen wat de achtergronden zijn van de gemeente of de personen waaraan hij schrijft. Hij, geleid door de Heilige Geest, sluit precies aan bij de geestelijke toestand van de hoorders. Zo was er in Efeze een volwassen geestelijk klimaat waardoor Gods Geest vrijuit kon spreken over de hoogste zaken met betrekking tot de plannen en het hart van God de Vader. Maar dit klimaat was er in Kolosse niet (meer). Er waren invloeden binnengekomen die dreigden vaste grond te krijgen in de harten van deze gelovigen. Daarom was er een restrictie in de geest van Paulus om hen over de hoogste dingen te schrijven. Hij moest hun harten weer onverdeeld op de Heer Jezus richten, het hoofd van de gemeente (zie Hd11:23). Hoe snel heeft het christendom de hemelse positie prijsgegeven en is het weer overgegaan naar menselijke godsdienst. Daarom is het onderwijs van deze brief ook vandaag hard nodig. Het probleem is dat deze dingen erg langzaam doordringen en dat blijkt wel uit de praktijk van het gemeentelven op de meeste plaatsen.

Vers 16a

Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen,

Alle energie van de Heilige Geest richt ons, via deze brief, op Christus. Alleen door ons op Hem te richten krijgt de nieuwe mens gestalte in ons. Sprak vers 15 over de vrede van Christus, hier is het 'het woord van Christus'. De Bijbel is Gods woord voor ons leven. Het is afkomstig van Christus en gaat over Christus. We vinden in dit woord zijn eigen gedachten. Het zijn niet alleen zijn

eigen woorden, zoals die opgetekend zijn in de evangeliën, maar het omvat het complete woord van God.

Over deze behoudenis hebben profeten onderzocht en nagevorst die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij navorsten welke of wat voor tijd de Geest van Christus die in hen was, aanduidde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat over Christus zou komen en van de heerlijkheden daarna.
1Pt1:10-11

Dit woord behoort 'rijkelijk' in ons te wonen. Alles in onze gedachten moet worden bestuurd door dit woord. Waar Paulus in Ef3:17 spreekt over Christus die woning maakt in de harten, is het hier het woord van Christus. Dit omdat er andere invloeden de gemeente in kwamen die afkomstig waren van mannen die met meeslepende woorden kwamen (2:4). Maar de Kolossenzen moesten Christus voor ogen houden en dit, via zijn woord.

Vers 16b

terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en in de genade zingt in uw harten voor God.

Waar vanaf vers 12 wordt gesproken over het karakter van Christus, gaat het vanaf hier over de dienst van Christus. Nadat we in het eerste deel van dit vers worden geïnstrueerd om met de gedachten van Christus vertrouwd te raken volgt dat we elkaar moeten leren en terechtwijzen in alle wijsheid. Dit laatste ontbreekt nog wel eens helaas. Dan spoort de apostel de gemeente aan om ware aanbidding te uiten, gegrond op de genade en vanuit de harten, dus niet vanuit gewoonte of alleen via de lippen. Het gaat daarbij niet om de samenkomsten maar om onze individuele levens. Het is de vraag of de tekst bedoelt dat het elkaar onderwijzen via liederen gaat, ik denk zelf dat dit niet zo is, hoewel elkaar toezingen zeker elkaar richt op Christus. We hebben hier dus:

1. Wordt vertrouwd met de gedachten van Christus
2. Onderwijs elkaar vanuit deze gedachten
3. Eer en aanbid God op een wijze die bij deze gedachten past

Paulus spreekt over *psalmen*, dat zijn liederen waarbij gevoelens tot uiting komen, zoals in de Psalmen in de Bijbel, over *lofzangen*, dat zijn uitingen van

dank o.g.v. onze zegeningen die afkomstig zijn van de Vader en over *geestelijke liederen* die bepaalde verlangens verwoorden door de Heilige Geest ingegeven. Alle soorten van liederen zouden in overeenstemming moeten zijn met het woord van God. Als we een eredienst op de zondagmorgen hebben, zijn lofzangen het meest op zijn plaats (Hb2:12).

Vers 17

En al wat u doet, in woord of in werk, doet alles in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God de Vader door Hem dankt.

Dan volgt het 'doen'. Het doel van de opdrachten in vers 16 is dat in iedere gelovige zichtbaar moet worden aan wie hij/zij onderworpen is, namelijk aan de Heer. In onze woorden en in ons werk zal de naam van Christus het motief moeten zijn. Hoe eenvoudig is dit principe! Is dat wat ik zeg en doe in overeenstemming met zijn Persoon? Zo wandelen wij 'waardig de Heer' (zie 1:10), in alles door op grond van wie Hij is aan de omgeving tonen dat we aan Hem onderworpen zijn. Dit alles terwijl we de Vader danken door Hem. Dankbaarheid is een gezindheid die tegengesteld is aan die van de wereld, vandaar dat dankbaarheid een belangrijke eigenschap zou moeten zijn van een christen (zie Fp2:15).

Vers 18

Vrouwen, weest aan uw mannen onderdanig, zoals het betaamt in de Heer,

Hoewel we in Christus nog man nog vrouw zijn (Gl3:28), hebben we nog steeds te maken met aardse relaties. De wereld heeft alle ordeningen van God op dit gebied verworpen, maar zij die onderworpen zijn aan de Heer, behoren deze relaties vorm te geven naar het woord van Christus. Paulus begint met het huwelijk, de instelling die het meest wordt aangevallen door de boze. Hij spreekt eerst de vrouwen aan om aan hun eigen mannen onderdanig te zijn. Dit is betamelijk in de Heer, zo wil hij het. Dus niet heersen over de man (1Tm2:11-12) of een dominante, aanwezige rol aannemen die de man overschaduwet. Het is een eer voor de vrouw als zij het gezag van haar man, vanwege zijn man-zijn, accepteert en daarnaar handelt.

Vers 19

Mannen, hebt uw vrouwen lief en weest niet bitter tegen hen.

Dan volgen de mannen. Zij hebben vaak moeite met het tonen van liefde en zijn snel met zichzelf bezig of met hun hobby of vrienden. Ze worden opgeroepen om actief hun vrouwen lief te hebben en niet vanuit irritatie bitter tegen hen te zijn. Dit laatste komt helaas nog wel eens voor, zeker als de vrouw niet bekeerd is. Liefhebben is niet vanuit een gevoel, maar is de keuze de ander lief te hebben vanuit de gezindheid van Christus. Zo gebruikt de man zijn positie als hoofd van de vrouw in de gezindheid van Christus. Een man die op deze manier liefheeft, lokt het bij zijn vrouw uit om hen onderdanig te zijn en zo worden veel huwelijksproblemen voorkomen. Al deze zaken beginnen bij het vervuld zijn van de Heer Jezus (3:1-3).

Vers 20

Kinderen, weest jullie ouders in alles gehoorzaam, want dit is welbehaaglijk in de Heer.

De kinderen moeten leren om hun ouders 'in alles' te gehoorzamen, zoals ook de Heer Jezus zijn eigen ouders onderdanig was tijdens zijn jeugd (Lk2:51). Vandaag zien we dat kinderen veelal bepalen vanwege de onevenredige aandacht die zij krijgen. Overal in de maatschappij zoals in het onderwijs zien we dat van jongs af aan ze al worden bijgebracht dat ze bijzonder en getalenteerd zijn. Ook worden ze al vanaf de eerste groep op de basisschool geleerd dat ze alles zelf kunnen bepalen. Er wordt steeds minder strikte gehoorzaamheid geëist op de scholen.

Vers 21

Vaders, irriteert uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.

De vaders, als hoofdverantwoordelijken voor de opvoeding, worden vermaand niet om elk wissewasje boos te worden en de kinderen daarmee te irriteren. Een kind wordt moedeloos als zijn vader onberekenbaar is in zijn boosheid en inconsequent wat betreft zijn opvoeding. Op deze manier geeft de vader

een totaal verkeerd beeld van de hemelse Vader. Hoeveel kinderen zijn er wel niet van het geloof verstoten doordat zij in hun vaders verkeerde voorbeelden hadden? Ouders vergeten te vaak dat hun kinderen gebaat zijn bij aandacht. Maar als de kinderen worden opgevoed in de gezindheid van Christus, zoals Hij omging met zijn discipelen (zie Lk22:24-30) dan zijn de vaders werkelijk vertegenwoordigers van Hem in deze wereld, en daar gaat het voortdurend om in deze brief.

Vers 22

Slaven, weest uw heren naar het vlees in alles gehoorzaam, niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar in eenvoud van hart, in vrees voor de Heer.

Dan worden de slaven aangesproken. Paulus gaat niet in tegen het bestaan van de slavernij, want het christendom is niet geroepen om de wereld te verbeteren, maar om in de bestaande situatie van een maatschappij een lichtend licht te zijn. Het christendom roept mensen uit deze wereld tot nieuwe relaties waarin Christus vertegenwoordigd wordt. We zouden voor 'slaven' ook 'werknemers' kunnen invullen. Een werknemer moet 'in alles' de werkgever gehoorzaam zijn. Hij moet dit niet 'met ogendienst' doen, dus in aanwezigheid van de baas zich anders voordoen dan in zijn afwezigheid. Doe je werk in eenvoud van hart, in vrees voor de Heer. Weet dat jouw werk een getuigenis is van Hem.

Vers 23

Wat u ook doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen,

Wat de werknemers ook doen, laten ze dat doen vanuit een oprecht verlangend hart in het werk de Heer te dienen en niet mensen te behagen. Het is de Heer die de werkelijke werkgever is. Uiteindelijk zullen wij worden beloond voor de mate van trouw in welke verantwoordelijke taak dan ook, groot of klein. Welke taak we ook in deze wereld hebben, we moeten deze uitvoeren alsof we het voor Hem doen.

Vers 24

daar u weet dat u van de Heer als vergelding de erfenis zult ontvangen: u dient de Heer Christus.

De slaven wisten het wel als Paulus hen hier over de erfenis schrijft. Ze hadden hier eerder onderwijs over ontvangen. Als wij, met al onze zwakheden, hier trouw onze verantwoordelijkheden op ons nemen, als voor de Heer, dan zal Hij ons rijkelijk belonen in zijn koninkrijk.

Overigens is voor mij de kroon van de gerechtigheid weggelegd, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij in die dag zal geven; en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad. 2Tm4:8

Vandaag dienen wij de Heer Christus en is onze plaats in deze wereld die van dienaren. Straks zullen wij met Hem regeren (2Tm2:12) en onze beloning rijkelijk ontvangen. Dit moesten de slaven voortdurend voor ogen houden.

Vers 25

Want wie onrecht doet, zal het onrecht dat hij gedaan heeft, terugontvangen; en er is geen aanzien des persoons.

Ieder onrecht dat vandaag gedaan wordt door wie dan ook, zal worden terugontvangen. Hetzij voor de rechterstoel van Christus voor de gelovigen (2Ko5:10) of later, voor de grote witte troon (Op20:11-15). Er is geen aanzien des persoons, dus God oordeelt naarmate er sprake is van ongerechtigheid, bij wie dan ook (zie Hd10:34; Ef6:9). Voor de gelovige betekent dit verlies van loon, voor de ongelovige de tweede dood, de poel van het vuur. De gelovige dient de heer en het zou zijn grote verlangen moeten zijn uit zijn mond straks te horen:

Zijn heer zei tot hem: Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in. Mt25:21

Op de achtergrond speelt steeds de situatie van de Kolossenzen. Ze gingen andere mensen dienen in plaats van de Heer door hun oor te luister te leggen bij verkeerde invloeden. Dit zou van invloed zijn op hun beloning.

Kolossenzen 4:1-9

Het grote doel van de HERE God met zijn gemeente in deze wereld is dat in de individuele gelovigen het karakter van Christus zichtbaar wordt (zie Ko3:12-15). Dit is het licht en het zout van deze wereld zoals de Heer Jezus het heeft bedoeld in Mt5:13 en 14 en het 'de Heer waardig wandelen' in Ko1:10. Deze morele kenmerken van het karakter van de Heer zouden volgens Ko3 zichtbaar moeten gaan worden in de gemeente (3:13-15), de huwelijken (3:18-19), de gezinnen (3:21-22) en in de maatschappij (3:22-4:1). De *enige* manier waarop Christus zichtbaar wordt in levens van gelovigen is als zij de verheerlijkte Christus en de heerlijkheden van zijn Persoon zoeken in persoonlijke omgang met Hem. Iedere vorm van menselijke godsdienst werpt ogenblikkelijk een schaduw over zijn heerlijkheid en zorgt ervoor dat er vanuit de ziel geleefd wordt. Er kan dan tot op zekere hoogte een imitatie zijn van Christus, maar nooit gelijkvormigheid. Vandaar dat Paulus een grote strijd had voor deze gemeente en voor ieder die deel uitmaakt van het lichaam van Christus (2:1). Vandaag bevinden wij ons in een tijd waarin menselijke leringen de gemeente overspoelen. Steeds minder is de heerlijkheid van de verheerlijkte Heer onderwerp van studie of onderwijs.

Vers 1

Heren, geeft aan uw slaven wat rechtvaardig en billijk is, daar u weet dat ook u een Heer in de hemel hebt.

Dit vers is eigenlijk het laatste van hoofdstuk 3 want in vers 2 begint een nieuw onderwerp. Ook de 'heren' over de slaven, zeg maar de werkgevers vandaag

de dag, behoren Christus te etaleren in hun omgang met hun werknemers. Ze behoren loon uit te keren naar wat rechtvaardig is, niet vanwege persoonlijke voorkeuren. Zelf hebben zij immers ook een Heer in de hemel die hen op dezelfde wijze behandelt. Ook hier is Christus weer de norm zoals altijd bij Paulus. Ons gedrag behoort te zijn zoals Hij is. Paulus roept niet op, nogmaals, om op te komen tegen de slavernij, maar om in de bestaande situatie Christus te vertegenwoordigen.

Vers 2

Volhardt in het gebed, terwijl u daarin waakzaam bent met dankzegging

Nu volgen de afsluitende vermaningen van de brief, gericht aan alle gelovigen in Kolosse (en aan ons uiteraard). Allereerst de oproep om te blijven volharden in het gebed. Paulus is zelf het voorbeeld van een volhardende bidder (zie 1:3,9, Ef1:15v.,3:14v.). Het gebed behoort een 'bidden in de Heilige Geest' te zijn (zie Jd:20, Ef6:18), d.w.z. een bidden naar de wil van God. Het 'volharden' houdt in dat we voortdurend een houding van gebed hebben, niet alleen als we het moeilijk hebben. We tonen hierin onze afhankelijkheid van God en tevens blijven we in voortdurende gemeenschap met Hem. We worden ook opgeroepen waakzaam te zijn tijdens het gebed.

Waakt en bidt, opdat u niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak. Mt26:41

Als we bidden, worden we vaak afgeleid of verzocht om te bidden naar onze eigen verlangens. Maar het bidden in de Geest is bidden naar Gods belangen, dat Christus verheerlijkt wordt en dat de wil van God gedaan wordt in onze levens. Het is gericht bidden, zonder te verzanden in algemeenheden ('Wilt U zijn bij alle mensen in de wereld'). We mogen danken dat God zulke gebeden verhoort (hoewel niet altijd op een manier die wij verwachten). Een geest van dankzegging past bij volhardend gebed.

Vers 3

en tevens voor ons bidt, dat God ons een deur voor het woord opent, om over de verborgenheid van Christus te spreken, ter wille waarvan ik ook gevangen ben;

Als Christus in ons leeft en wij zijn belangen zoeken, gaan onze gebeden ook uit naar het werk dat gedaan wordt door medebroeders of – zusters. Paulus vroeg gebed voor hemzelf en Timotheüs, opdat er een deur werd geopend voor de verborgenheid van Christus. Mensen, ook gelovigen, zijn uiterst moeilijk te bereiken met deze verborgenheid. Het feit dat in Christus alles te vinden is wat wij nodig hebben is een boodschap die alleen door gebed ingang vindt in de harten. Paulus zat niet voor niets gevangen om dit evangelie. Het hield de totale verdorvenheid in van alles wat uit de mens komt, ook op godsdienstig gebied, wat tot haat leidde vooral uit Joodse kringen. Overigens blijkt hier duidelijk dat Paulus gevangen zat vanwege de verkondiging van de verborgenheid. Hij heeft dus niet pas in de gevangenis deze verborgenheid geopenbaard gekregen zoals sommigen vandaag verkondigen.

Vers 4

opdat ik die zo openbaar als ik behoort te spreken.

Ook in Ef6:18-20 vraagt Paulus gebed voor zijn evangelie van de verborgenheid van Christus:

...terwijl u te allen tijde bidt in de Geest met alle gebed en smeking (...) en voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord gegeven mag worden om met vrijmoedigheid de verborgenheid van het evangelie bekend te maken – waarvoor ik een gezant ben in een keten – opdat ik daarover vrijmoedig spreek, zoals ik moet spreken.

De verborgenheid hield in dat God in de verheerlijkte Christus alle schatten van de kennis en wijsheid voor de gemeente verborgen heeft, dat Jood en heiden in Hem tot één lichaam zijn geschapen, dat Christus in hen woont en dat de godsdienst en gedachten van mensen totaal ontoereikend zijn geworden. Om dit over te brengen, is gebed nodig, vandaag meer dan ooit. De prediking moet duidelijk, eenvoudig en doeltreffend zijn en geen hoogdravende, moeilijke verhandeling die over de hoofden van de toehoorders heengaait.

Vers 5

Wandelt in wijsheid tegenover hen die buiten zijn, terwijl u de geschikte gelegenheid ten volle uitbuit.

‘Hen die buiten zijn’ zijn de mensen die niet behoren tot de gemeente. Het zijn de ongelovigen die nog dood zijn in hun zonden, en dus geen levende verbinding met God kennen. Toch letten zij op de christenen. Daarom moet onze wandel in wijsheid zijn, opdat onze gebeden niet belemmerd worden door ons gedrag. Ieder vorm van kwaad dienen wij te vermijden (1Ts5:22) anders vindt de buitenwereld een gelegenheid ons aan te klagen en is ons getuigenis aangetast.

Het beginsel van wijsheid is de vreze des HEREN en de kennis van de heiligen is inzicht. Sp9:10

De geschikte gelegenheid moet ten volle worden uitgebuit. Door in wijsheid te wandelen behaal je winst voor de Heer. Door dwaas te leven verspil je tijd voor Hem. De dwaalleraars komen met zaken die een ‘schijn van wijsheid’ hebben (2:23), maar de gelovige wordt opgeroepen in wijsheid te wandelen. Deze wijsheid is in de Heer te vinden. Zijn Persoon vertegenwoordigen is daarmee bezig zijn waarmee Hij zelf is verbonden en gescheiden te zijn waarvan Hij gescheiden is.

Vers 6

Laat uw woord altijd in genade zijn, met zout besprengd, opdat u weet hoe u iedereen moet antwoorden.

Als we spreken tegen ongelovigen moet dit altijd zijn in genade, maar met zout besprengd. Niet alleen zijn we het licht van de wereld, maar ook het zout (Mt5:13,14). Als we alleen maar spreken over de goedheid van God, zonder zijn heiligheid daarin te benoemen, zijn we eenzijdig. Anderzijds gebeurt het helaas ook veel dat de zondaars veroordeeld worden in harde taal, zonder dat de genade van God erin doorklinkt. We zijn niet geroepen om populaire taal te gebruiken om de ongelovigen te ‘lokken’, maar om de ons betoonde genade in heiligheid te verwoorden. Deze combinatie van genade en zout vereist een grote wijsheid en fijngevoeligheid die we alleen kunnen vinden in onze

Heer. Laten we met Hem bezig zijn in onze levens, zodat de wijsheid die Hem kenmerkt ook ons deel zal zijn!

Het 'antwoorden' betekent niet dat wij overal op moeten reageren. Integendeel is zwijgen soms beter dan spreken. Je hoeft niet overal je mening te laten horen.

Weet dit, mijn geliefde broeders; laat ieder mens echter snel zijn om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn. Jk1:19

We hoeven ook niet op alle vragen een antwoord te hebben. Soms is het wijs te zeggen dat we het niet weten, zeker als het een persoonlijk probleem betreft. Er staat 'hoe' we ieder moeten antwoorden en niet 'wat'.

Vers 7

Alles wat mij aangaat zal Tychicus, de geliefde broeder en trouwe dienaar en medeslaaf in de Heer, u bekend maken.

Paulus begint aan zijn afsluitende gedeelte van deze brief. Hierin zien we Christus vertegenwoordigd in het omzien naar elkaar en in het betrokken zijn op elkaars omstandigheden. De persoonlijke situatie van de apostel komt aan het einde van de brief pas ter sprake. Hij heeft de Kolossenzen uitvoerig geschreven over Christus. Nu is er wat ruimte voor zijn eigen omstandigheden. Hoe anders is dit vandaag waar predikers beginnen met hun eigen situatie voordat ze over Christus spreken. Tychicus wordt hier 'de geliefde broeder en trouwe dienaar en medeslaaf in de Heer' genoemd. Dit is een beschrijving die op ons allemaal van toepassing zou moeten zijn! Deze broeder, die Paulus bijstond, zou de gemeente op de hoogte brengen van de omstandigheden van Paulus' gevangenschap.

Vers 8

Daarom juist heb ik hem naar u toe gezonden, opdat u onze omstandigheden verneemt en hij uw harten vertroost,

Deze medeslaaf 'in de Heer' vertoonde het karakter van Christus. Hij zou spoedig de Kolossenzen vertroosten met het nieuws over Paulus' omstandigheden. Hun zorgen ouden worden weggenomen en blijdschap zou hun deel zijn over hem en Timotheüs.

Vers 9

samen met Onesimus, de trouwe en geliefde broeder, die een van u is. Zij zullen u bekend maken met alle omstandigheden hier.

Onesimus was een weggelopen slaaf die uiteindelijk door Paulus tot geloof was gekomen, zoals we kunnen lezen in de brief aan Filemon. De 'trouwe en geliefde broeder' kwam uit Kolosse en was medereiziger van Tychicus. Paulus had hem behandeld zoals hijzelf had voorgeschreven over de omgang met slaven aan het begin van dit hoofdstuk.

Kolossenzen 4:10-18

We zijn aan het einde gekomen van deze indrukwekkende en belangrijke brief van de apostel Paulus. In deze brief heeft hij, geïnspireerd door de Geest van God, aangetoond waar de gevaren liggen in het leven van de gelovigen als het gaat om het uitleven van Christus op deze aarde. Allerlei invloeden komen op ons af, vanuit allerlei verschillende menselijke inzichten. Daarachter verborgen is de satan, de engel van het licht. Hij wil de gelovigen iets aanbieden naast Christus zodat hun aandacht niet onverdeeld op Hem is gericht. Dit 'extra' evangelie naast Christus doet altijd weer een beroep op de bronnen die er in de mens zelf aanwezig is. Wijsheid, religie, wetticisme, gevoel, emotie, al deze zaken die vanuit de mens komen, worden ons aangereikt als nuttig om geestelijk te groeien. Maar Paulus toont ons heel duidelijk in deze brief dat alles wat het vlees betreft door God is veroordeeld op het kruis (2:11-12). De Heer Jezus had zelf al gezegd dat het vlees geen nut doet (Jh6:63). De enige voorwaarde om geestelijk te groeien is het opgroeien in de kennis van God door de Heer Jezus. Aan het slot van deze brief ontmoeten we diverse gelovigen die in de praktijk hebben getoond dat Christus hun leven was.

Vers 10

U groet Aristarchus, mijn medegevangene, en Markus, de neef van Barnabas, over wie u bevelen ontvangen hebt (als hij bij u komt, ontvangt hem),

De brief besluit met het overbrengen van de groet. Dit houdt meer in dan een beleefde gewoonte, het was een uiting van verbondenheid met elkaar. Vandaar ook dat wij niet iemand mogen groeten die de leer van Christus niet

brengt (2Jh:10-11). Paulus brengt de groeten over van drie Joodse en drie niet-Joodse broeders. De eerste is Aristarchus, die ook gevangen zat omwille van het evangelie (zie ook Hd19:29; 20:4; 27:2). Hij was een Macedoniër van Thessalonika die Paulus had vergezeld op zijn derde zendingsreis. Verder wordt Markus genoemd. Deze neef van Barnabas was de oorzaak van een verbittering tussen Paulus en Barnabas (zie Hd15:36-41). Hun wegen waren gescheiden omdat Markus nog niet open stond voor de toegang van het evangelie tot de heidenen en om die reden had hij Paulus verlaten in Pamfilië. Barnabas had hem meegenomen omdat het zijn neef was maar Paulus achtte hem destijds niet geschikt voor de dienst onder de heidenen. Maar Markus was tot inkeer gekomen en waardevol voor de dienst geworden (2Tm4:11). We kunnen alleen samenwerken in het evangelie als we een goed zicht hebben op de inhoud ervan.

Vers 11

en Jezus, genaamd Justus, die uit de besnijdenis zijn. Alleen dezen zijn medewerkers geweest voor het koninkrijk van God, die mij tot troost geweest zijn.

Justus wordt in het Nieuwe Testament alleen hier genoemd. De naam 'Jezus' kwam uiteraard veel voor in Joodse kringen. De gelovig geworden Joden vonden die naam wat ongepast en gebruikten in dit geval 'Justus' om niet gelijk genoemd te worden met de Zoon van God. Deze broeders waren de enigen die medewerkers met Paulus waren voor het koninkrijk van God. De Joden verwachtten een uiterlijk koninkrijk in heerlijkheid, maar hebben moeten leren dat er eerst het huidige koninkrijk van God is. Deze is onzichtbaar, met een verborgen Heer. De onderdanen, discipelen in dat koninkrijk vertonen de kenmerken van deze Heer:

Want het koninkrijk van God is niet eten en drinken, maar rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest. Rm14:17

De gemeente als lichaam van Christus benadrukt het hemelse aspect vanuit Gods raadsbesluiten. Het koninkrijk van God is meer de aardse, openlijke kant daarvan, dat tot uiting komt in morele kenmerken en verwerping door de wereld. Vandaag vinden we in veel gemeenten de leer dat het koninkrijk moet 'doorbreken' in tekenen en wonderen, maar dat is een ander evangelie

en zeker niet naar de gezonde leer van Paulus. De 'kracht' die bij dit huidige koninkrijk hoort is niet uiterlijk, maar innerlijk (zie 1Ko4:20).

Vers 12

U groet Epafras, die een van u is, een slaaf van Christus Jezus, die altijd voor u strijdt in de gebeden dat u mag vaststaan, volmaakt en ten volle verzekerd in de hele wil van God.

Epafras is de volgende in wie dit koninkrijk zichtbaar is geworden. Hij was afkomstig uit Kolosse en dus één van hen. Hij was een slaaf van Christus Jezus, wat niet van iedere gelovige gezegd kan worden. Pas als alle onderdelen van het leven onder zijn heerschappij staan, kunnen we dat zeggen. Epafras was een bidder, een strijder in de gebeden. Hij had een last op zijn hart voor de gemeente. Zijn gebeden waren geestelijk van aard. Hij bad niet voor aardse voorspoed of zegen, maar dat de gemeente vast zou staan in de hele wil van God (verg. 1:9). Ook hij zag, net als Paulus, hoe de gemeente open stond voor verkeerde invloeden. Als wij ten volle verzekerd zijn van wat God wil in deze tijd, zijn we niet ontvankelijk voor de meest subtiele misleidingen. God wil dat wij vandaag zijn Zoon voor ogen hebben, afzien van iedere menselijke bron en volkomen hopen op het openbaar worden van zijn heerlijkheid straks. Dit is volmaakt of volwassen staan in het geloof.

Vers 13

Want ik getuig van hem, dat hij veel moeite doet voor u en voor hen in Laodicea en hen in Hiërapolis.

Zoals Paulus een strijd had, zo had Epafras dat net zo. Hij deed veel moeite voor de gemeente in Kolosse, die in Laodicea en die in Hiërapolis. We weten dat de gemeente in Laodicea uiteindelijk in Op3:14-22 wordt verweten de Heer buiten de deur te hebben gezet en vooral met zichzelf bezig te zijn. Menselijk gezien was de moeite die Epafras voor hen had gedaan tevergeefs geweest. Toch waren er enkelen tot wie de Heer Zich richt in die gemeente (zie Op3:21).

Vers 14

U groet Lukas, de geliefde arts, en Demas.

Ook Lukas wordt genoemd, die tot het einde is gebleven bij Paulus (zie 2Tm4:11). Het zou me niets verbazen als Paulus de medische zorg van deze 'geliefde arts' tot in Rome nodig heeft gehad, wellicht in verband met zijn doorn voor het vlees (zie 2Ko12:7). In ieder geval is het voor ons een duidelijke aanwijzing niet te veel bezig te zijn met gebedsgenezing en figuren die beweren de gave van genezing te bezitten. Uiteraard is het nodig te bidden voor zieken, maar de leer die er rond genezing vandaag de ronde doet, en afkomstig is uit de charismatische kringen, is niet naar de gezonde woorden van Paulus. Demas wordt ook nog genoemd, een vaste metgezel van Paulus die helaas uiteindelijk de wereld lief kreeg boven het onderwijs van Paulus (2Tm4:10). Zie daarover mijn boek 'Trouw tot het einde'.

Vers 15

Groet de broeders in Laodicea, en Nymfa, en de gemeente in haar huis.

Er was echte gemeenschap met elkaar. De gemeenten die bij elkaar in de buurt lagen hadden onderling goed contact. Dat is helaas vandaag wel anders. Nymfa is een zuster die haar huis beschikbaar had gesteld voor de gemeente, misschien wel die uit Hiërapolis omdat deze hier niet apart genoemd wordt. Men kwam samen in huizen wat aangeeft dat het geen bijzonder grote gezelschappen waren. Nymfa is niet de leider van de gemeente zoals door sommigen hier wel wordt ingelezen, maar stelde haar huis beschikbaar. Hiermee was ze een mede-arbeidster van het werk van de Heer (zie 1Ko16:16).

Vers 16

En wanneer de brief bij u is gelezen, zorgt er dan voor dat hij ook wordt gelezen in de gemeente van de Laodiceeërs en dat ook u die uit Laodicea leest.

Het is bijzonder tragisch om te zien hoe de gemeente van Laodicea in Op3:14-22 wordt beschreven. Ze hadden het 'ik' op de troon gezet, en de Heer buiten

de deur. Als we dan hier lezen dat ze het onderwijs uit deze brief hebben gehoord is het des te tragischer. Gezond onderwijs is geen garantie voor de toekomst, we moeten ernaar handelen en ervoor strijden in de gebeden. De brief die aan de gemeente in Laodicea is geschreven door Paulus, moet ook in Kolosse worden voorgelezen. Deze brief is verloren gegaan omdat deze niet door de Heer bedoeld was voor de gemeente van alle tijden.

Vers 17

En zegt aan Archippus: Let erop, dat u de bediening die u in de Heer hebt ontvangen, ook vervult.

Dan volgt de aandacht voor de individuele gelovige. Archippus wordt aangespoord zijn bediening te vervullen die hij van de Heer heeft ontvangen. Iedere gelovige heeft een bediening, alleen niet iedere gelovige vervult deze ook. De taak die de Heer ons geeft moeten we niet halverwege opgeven. Er is veel verwarring over gaven en bedieningen, maar iedere gelovige is door de Heer voor een specifieke taak geroepen. Trouw blijven in deze taak is waartoe Paulus ons hier oproept.

Vers 18

De groet met de hand van mij, Paulus. Denkt aan mijn gevangenschap. De genade zij met u.

Paulus besluit deze brief met een groet van zijn eigen hand. Zo is de echtheid van de brief gewaarborgd voor de lezers. Hij liet zijn brieven vaak dicteren (Rm16:22) en sloot dan zelf af. Door te denken aan de gevangenschap van Paulus weten we dat het nuchter en bezonnen is om lijden te verwachten als we de boodschap van de verborgenheid van Christus in de praktijk leren en leven. Daarvoor is genade nodig van onze verhoogde Heer. Deze genade om Hem te zien en altijd voor ogen te houden in alles wens ik ook de lezer en mezelf toe.

